

ПРОБУЂЕЊЕ И РЕФОРМА

јул, август, септембар 2013.

Садржај:

1. Пробуђење - наша велика потреба	5
2. Молитва - суштина пробуђења	13
3. Божја Реч - темељ пробуђења	21
4. Сведочење и служба - род пробуђења.....	29
5. Послушност - плод пробуђења	37
6. Признање и покајање - услови пробуђења	45
7. Јединство - јемство пробуђења	53
8. Разборитост - заштита пробуђења	61
9. Реформа - производ пробуђења	69
10. Реформа - спремност за раст и промену	77
11. Реформа - нови начин размишљања	85
12. Реформа - исцељење поремећених односа	93
13. Обећано пробуђење - довршење Божије мисије	101

ПРОБУЂЕЊЕ И РЕФОРМА

Аутор: Марк Финли

Број: 3/2013.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

Одговара:

Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Милан Шушљић

Лектура: Татјана Самарџија Грек

Издаје:

ТИП Препород, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема: мр Радомир Грујић

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова, 2013.

Тираж: 4000

УВОД

ПРОБУЂЕЊЕ И РЕФОРМА

У сваком нараштају Божји Дух се труди да пробуди срца свога народа. Пробуђење је трајно, свакодневно искуство. Требало би да се свако од нас препозна у следећим речима старе духовне песме: „Склон сам да лутам, Господе, осећам то; склон сам да оставим Господа кога волим.“ Дубоко у свом срцу, свако од нас зна колико су истините ове речи.

Заиста, наша срца су склона лутању. Наше мисли теже да се од духовнога окрену световном, од небескога земаљском. Сувише често се осећамо робовима укоренењених навика. Понекад смо запањени својим властитим реакцијама и понашањем.

Тако је због тога што је, падом у грех, и наша природа постала грешна (Јеремија 17,9). Ми смо по својој природи склони да се од Господњег пута окренемо својим путевима (Исаија 53,6). Заједно с апостолом Павлом и ми узвикујемо: „Ја, несрећни човјек!“ (Римљанима 7,24), а са Давидом се молимо: „Господе, по милости својој оживи ме!“ (Псалам 119,159)

Пробуђење је настојање Божје да у својој доброту продуби свој однос са нама. Он покреће у нама процес пробуђења. Његов Дух ствара у нама чежњу за Њим. Његов Дух нас осведочава у нашу потребу за Њим, открива нам Исусову доброту и благодат.

Кроз целу историју, Божји Дух је моћно деловао да пробуди људе. Када је Израиљ одлутао са Божјих путева, од Божјих намера и планова, Бог је употребио младог цара Јосију да врати народ себи, и тада је дошло до великог пробуђења. Приликом посвећења Храма, Бог је обећао Соломуну: „[Ако се] понизи (...) народ мој на који је призвано име моје, и помоли се, и потражи лице моје, и поврати се од злијех путова својих, и ја ћу тада услишити с неба и опростићу им гријех њихов и исцијелићу земљу њихову“ (2. Дневника 7,14). Божје срце је чезнуло да Израиљ испуни

услове пробуђења, да искуси силу пробуђења, да светлост Његове љубави прикаже целоме свету.

Кад год се Божји народ одазивао Његовим позивима на пробуђење, Он је моћно деловао у његову корист. То се односи и на новозаветну Хришћанску цркву, на доба реформације и на Цркву адвентиста седмог дана. То ће се односити и на Божји народ последњег времена. Божји Свети Дух ће се излити у потпуности и земља ће се „расветлити“ од славе Божје (Откривење 18,1).

Библијске поуке за ово тромесечје усредсређују се на разна питања повезана са пробуђењем и реформом. Заједнички ћемо истраживати питања као што су:

Под којим условима је Бог обећао изливање свога Светога Духа?

Да ли Бог чека на неки чаробни тренутак да излије свога Светога Духа на своју Цркву последњих дана?

Шта то значи живети животом по Светоме Духу?

Можемо ли учинити било шта да бисмо сарађивали са Богом у свом припремању за изливање Светога Духа сада?

Како започиње процес пробуђења и реформе?

Дух пророштва описује важност пробуђења овим речима: „Буђење праве побожности међу нама највећа је и најхитнија од свих наших потреба.“ (1SM 121) У Божјим очима, ништа нам није потребније од пробуђења. Шта би могло да буде важније од тога? У току овог тромесечја, док будемо проучавали теме као што су молитва и пробуђење, Божја Реч и пробуђење, сведочење и пробуђење, завршетак дела и пробуђење, као и друге сродне теме, молимо се да Бог моћно проговори нашем срцу и да нас привуче к себи.

Зашто не бисмо одмах сад отворили своје срце деловању Светога Духа? Зашто Га не бисмо замолили да учини нешто посебно у нашем животу већ сада? Он ће одговорити на наше молитве, и небески благослови ће потећи на начин који не бисмо могли ни да замислимо.

Марк Финли, њознаћи еванђелиста међународној уіледа, био је њої-їредседник Генералне конференције од 2005. до 2010. їодине. После одласка у їензију, њосїао је савейїник їредседника Генералне конференције. Пасїїор Финли и њеїова суїруїа Ернесїїина имају їїроје деце и двоје унучади.

ПРОБУЂЕЊЕ – НАША ВЕЛИКА ПОТРЕБА

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 3,14-21; Јеврејима 12,7-11; Матеј 25,1-13; Захарија 3,1-5; Песма 5,2-5.

Текст за памћење: „Ево стојим на вратима и куцам, ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њиме и он са мном.“ (Откривење 3,20)

Лаодикеја је последња у низу од седам цркава у Откривењу. Име јој значи „народ суда“. То је такође и прикладан симбол за Божји народ последњег времена.

Лаодикеја је била смештена у пространој долини на југозападу данашње Турске. Представљала је важно финансијско средиште, центар моде онога времена, образовни и здравствени центар. Њени становници су били независни људи пуни самопоуздања и веома богати.

Међутим, граду је недостајала вода, једна од најважнијих животних потреба. Вода је зато довођена римским аквадуктом од извора који се налазио десетак километара јужно од града. Док би стигла до града, вода би била већ млака. Исус се послужио тим симболом да представи млако стање своје Цркве последњег времена, описујући је као самопоуздану, самозадовољну, безвољну и духовно незаинтересовану Цркву. То је Црква која је изгубила своју ревност. Црква којој је потребно духовно пробудење.

Поред свега тога, порука Лаодикеји ипак је испуњена надом. Христос се обраћа свом народу с љубављу, нуди да задовољи потребе његовог срца и да поново распламса најдубље чежње његовог духа.

Исус се обраћа свакој од седам цркава у Откривењу 2 и 3 користећи титулу која одговара њеном духовном стању. Титуле којима се Христос представља у својој поруци цркви у Лаодикеји као да преносе Његово обећање о духовном обнављању свима који се буду одазвали Његовом позиву.

Читајте следеће библијске текстове: Откривење 3,14.15; 2. Коринћанима 1,20; Јован 3,10.11; Колошанима 1,13-17. Зашто Исус употребљава називе као што су „Амин“, „Свједок вјерни и истинити“ и „Почетак створења Божјега“ када се обраћа цркви у Лаодикеји?

У Откривењу 3,14 грчка реч за „почетак“ гласи архе. Она може да значи почетак догађаја или активности коју је покренуо вршилац радње. У том контексту, архе се односи на Исуса као на „Зачетника“ или као на узрочника сваког стварања. Другим речима, Он је Створитељ (Јован 1,1-3; Ефесцима 3,8.9).

Ово је изузетно значајно. Христос, Онај који је проговорио и тако створио светове, Онај који је створио нашу Земљу, Онај који је проговорио и живот је настао – тај исти Исус упућује Лаодикеји речи наде. Свемоћни Створитељ може да створи нови живот. Он може да разбуди нове духовне тежње у нашем срцу. Он може и да преобрази наш духовни живот.

Читајте текст у 2. Коринћанима 5,17 и у Галатима 6,14.15. Коју поруку вама лично упућују ови текстови?

РАЗМИСЛИТЕ: Зашто је порука Лаодикеји порука наде? Како увод у поруку Лаодикеји, која тако оштро износи осуду, охрабрује сваког верника и враћа му наду? Која од три Исусове титуле теби највише значи и зашто?

УКОР ИЗРЕЧЕН С ЉУБАВЉУ

Читајте текст у Откривењу 3,15.16. Зашто Исус управо цркви у Лаодикеји упућује тако оштар укор? Шта значи бити млак? Које друге изразе је Исус могао да употреби уместо речи млак?

Говорећи о тексту у Откривењу 3,15.16, Елен Вајт каже: „Порука цркви у Лаодикеји односи се врло јасно на оне чије је верско искуство беживотно, који не сведоче одлучно у прилог истини.“ (*The SDA Bible Commentary*, 7. том, стр. 962) То је значајна изјава. Беживотно верско искуство представља искуство без живости. Оно има спољашњи омотач хришћанства, али му недостаје суштина. Оно има спољашњи облик, али му недостаје животна снага. Лаодикејци нису јеретици или ватрени фанатици; они су једноставно духовно равнодушни. Лаодикејци изгледају као добри и морални људи. Они имају, као што Павле каже, „обличје побожности, а силе су се њезине одрекли“ (2. Тимотију 3,5). Исус је говорио о верницима свога времена који се „приближавају [...] к мени устима својим, и уснама поштују ме; а срце њихово далеко стоји од мене“ (Матеј 15,8).

Читајте текст у Јеврејима 12,7-11; Јову 5,17-19; Псалму 94,12 и у Причама 29,15.17. Опишите какав је био циљ свих ових укора?

Наш Господ исувише воли свој народ да би га лако препустио пропасти. Он ће учинити све што је могуће да би поново распалио духовни пламен у њиховим срцима. Његов укор звучи оштро зато што је и Његова љубав снажна. Он изриче опомену само зато што жели да нас излечи. Пророк Осија изражава управо та осећања у свом позиву на покајање: „Ходите да се вратимо Господу; јер он раздрије, и исцијелиће нас, рани, и завиће нас.“ (Осија 6,1)

РАЗМИСЛИТЕ: Да ли се Господ икада послужио неким болним, тешким искуством да би вас привукао к себи и да би вас довео до понизности? Шта сте научили из тог искуства тако да га не морате поновити?

ОПАЖАЊЕ И СТВАРНОСТ

Постоји велика разлика између онога што Лаодикеја говори и онога што чини. Још је већа разлика између духовног искуства које Лаодикејци мисле да имају и њиховог стварног духовног стања.

Читајте текст у Откривењу 3,17. Како Лаодикејци оцењују своје духовно стање? Како Господ оцењује духовно стање те Цркве? На који начин људи постају тако заслепљени да не виде своје право духовно стање? На који начин и ми сами можемо бити слепи према својим недостацима и манама?

Једна је од судбоносних сотониних превара да нас заслепи у погледу наших недостатака и потреба. Неки од верских поглавара у Исусово време нису видели своје духовно сиромаштво. Они су читали Библију, светковали Суботу, давали десетак и чекали долазак Месије. Међутим, многи су били у тами што се тиче природе духовног царства које ће Месија основати. Исус их назива „слепим вођама“ (Матеј 23,24). Павле пише цркви у Коринту о онима којима „бог свијета овога ослијепи разум“ (2. Коринћанима 4,4). Управо зато је Исус рекао да је дошао да „врати вид слијепима“ (Лука 4,18). Исус ће нам вратити духовни вид који смо изгубили само ако Му то дозволимо. Сваки пут када би у Новом завету враћао вид слепима, Христос је показивао и жељу да нам отвори и духовне очи да би нас оспособио да Га јасно видимо.

Читајте текст у Матеју 25,1-13. Које су сличности између пет неразумних девојака и верника Цркве у Лаодикеји?

РАЗМИСЛИТЕ: На које начине одржавате будном своју духовност? Зашто мислите да је лако да човек постане духовно равнодушан? На који начин се можемо борити против верске равнодушности?

Има наде за Лаодикеју, исто онако као што има наде за сваког ко је захваћен духовном равнодушношћу и млакошћу. Господ нам нуди свој духовни лек. Чињеница да се Господ обраћа овој Цркви показује да постоји нада за њу уколико верници прихвате да следе Божји савет.

Размислите о Исусовом савету у Откривењу 3,18.19. Шта Исус мисли када говори о „злату које је прочишћено огњем“, о одевању у „беле хаљине“ и о „масти за очи“ којом треба помазати своје очи? (Видети и 1. Петрова 1,7; Захарија 3,1-5; Откривење 19,7-9; Ефесцима 4,30)

“Исус иде од врата до врата, Он стоји испред сваког храма душе, и објављује: ’Ево стојим на вратима и куцам.’ Као небески трговац, Он отвара своје ризнице и виче: ’Савјетујем те да купиш у мене злата жеженога у огњу да се обогатиш; и бијеле хаљине да се обучеш да се не покаже срамота голоотиње твоје!’ (Откривење 3,18) Злато које Он нуди нема примеса, а драгоценије је од злата Офирскога јер је то вера и љубав.

Бела одећа коју нуди души Његово је рухо правде, а уље помазања означава уље Његове благодати, које ће вратити духовни вид душама које су следе и у мраку, да би могле да виде разлику између дела Божјега Духа и духа Непријатеља. Отвори врата, говори Велики трговац, власник духовног богатства, и послуј са мном. Јер ја, твој Откупитељ, онај сам који ти саветује да купијеш од мене.“ (*Review and Herald*, 7. август 1894. године)

РАЗМИСЛИТЕ: Елен Вајт наводи текст у Откривењу 3,20, који говори о Исусу: „Ево стојим на вратима и куцам!“ Исус куца; Он не проваљује врата и не улази силом. То значи, на крају крајева, да, без обзира на све што Бог жели да учини за нас, ми сами морамо да одлучимо да ли ћемо Га пустити да уђе. Упитајте сами себе: „Колико оклевам да Му отворим врата?“ Ако се одупирете, упитајте се: „Зашто?“ Шта ме задржава? Који грех не желим да одбацам, у чему сам попустљив?“ или: „Из ког разлога ми је тако тешко да одбацам своје слабости?“

ИСТРАЈНА ЉУБАВ

Упоредите текстове у Откривењу 3,20 и у Песми над песмама 5,2-5. Које сличности налазите у оба текста? Шта нам откривају о Божјој љубави?

Вечерњи оброк на Средњем истоку одувек је био и остао веома значајан. Када се заврше дневни послови и када се радници врате с поља за вечерњи оброк, цела се породица окупљала око стола. У највећем броју случајева, проширена породица је живела заједно. Број оних који су учествовали у вечери могао је да буде прилично велик. Деда и бака, браћа и сестре, тетке и тече, нећаци и нећакиње, одрасли и деца, сви су могли да буду присутни. Приликом овог великог окупљања после дневног рада, давали су се извештаји, размењивала искуства, објављивала упутства и савети. Било је то време за заједништво, време топлине и породичне блискости. Исус чезне да са нама оствари слично заједништво.

Како Христово обећање у Откривењу 3,21 показује жељу коју Он гаји у срцу за свакога од нас?

Књига Откривења помиње Божји престо 40 пута, више од било које друге књиге у Библији. Код Божјег престола ми ћемо се сјединити са небеским хорovima и радосно запевати: „Достојно је јагње заклано да прими силу и богатство и премудрост и јачину и част и славу и благослов!“ (Откривење 5,12) Он обећава да ћемо учествовати у том великом свечаном призору слављења, када се велика трагедија греха буде завршила.

Христос даје све од себе да би покренуо своје равнодушне вернике последњих дана. Његова љубав је припремила вечност за нас. У нашим венама тече царска крв. Ми смо синови и кћери Цара свемира. Ми ћемо владати заједно с Њим и седети вечно на Његовом престолу. Највећа мотивација да се пробудимо из свог духовног дремежа јесте Исусова бескрајна љубав, јер Он жели да проведе вечност заједно са нама. Ако то није довољно да нас тргне из наше духовне равнодушности, шта још треба? Ако то није довољно да нас поведе на колена, да нас покрене да се молимо за пробуђење, шта је још потребно?

РАЗМИСЛИТЕ: Христос чезне да успостави заједништво са вама. Колико ви желите да живите са Њим? Одговор је једноставан. Колико времена проводите у молитви и у тражењу Господа? Шта вам ваш одговор каже о вама самима и, можда, колико показује вашу млакост?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Пробуђење и реформа се морају догодити под управом Светога Духа. Пробуђење и реформа су две различите појаве. Пробуђење означава обнављање духовног живота, јачање сила ума и срца, васкрсење из духовне смрти. Реформа означава реорганизацију, промену идеја и теорија, навика и обичаја. Реформа неће донети добре плодове правде уколико није повезана са пробуђењем Духа. Пробуђење и реформа треба да обаве дело које им је одређено и на тај начин се сједине.“ (Елен Вајт, *Review and Herald*, 25. фебруар 1902. године)

„Савет Верног сведока је пун охрабрења и утехе. Цркве још треба да стекну злато истине, вере и љубави, и да се обогате небеским благом. 'Савјетујем те да купиш у мене злата жеженога у огњу, да се обогатиш, и бијеле хаљине, да се обучеш, и да се не покаже срамота гологиње твоје.' (Откривење 3,18) Бела одећа је Христова праведност која треба да се утка у карактер. Непорочност срца, непорочност побуда, биће карактеристика свакога који је опрао хаљине своје и убелио их у крви Јагњетовој.“ (Елен Вајт, *Review and Herald*, 24. јул 1888.)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Зашто је тако опасно бити млак? Зашто нас млакост лако може навести на духовно самообмањивање?
2. Зашто неки хришћани изгледају тако весело, а други тако млако и незаинтересовано? Да ли је то питање темперамента или се ту крије и нешто дубље? Ако је тако, шта?
3. Расправљајте у разреду како да избегнете духовну равнодушност. Како да своје духовно искуство одржимо живим и снажним? Шта можемо да учинимо као црква, као целина, да себе заштитимо од духовне млакости?
4. Шта мислите, зашто би Богу било милије да будемо „хладни“ него „млаки“? Зар није боље бити млак него хладан? Шта је пријатније, бити млак или хладан?

МОЛИТВА – СУШТИНА ПРОБУЂЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 1,4.8.14; Марко 1,35; Лука 5,16; Матеј 18,19.20; 2. Коринћанима 10,3-5; Псалам 50,23.

Текст за памћење: „Када дакле ви, зли будући, умијете добре даре давати дјечи својој, колико ће више отац ваш небески дати добра онима који га моле?“ (Матеј 7,11)

Бог снажно делује када се Његов народ моли. Песник Алфред Тенисон свакако је био у праву када је рекао: „Више је постигнуто молитвом него што овај свет и сања!“ Велика пробуђења описана у Библији била су прожета молитвама. Стари завет бележи посредничке молитве патријараха и пророка док су чезнули за пробуђењем. Мојсије, Давид и Данило тражили су у молитви снагу од Бога. Дела апостола говоре о новозаветним верницима који су на коленима упућивали молитве Небу и тражили изливање Светога Духа.

Исусов молитвени живот показује Његову трајну зависност од Његовог небеског Оца. Јеванђеља нам пружају увид у извор Његове духовне снаге. Једино је на коленима, у разговору с Оцем, Исус добијао нову и највећу снагу.

„Пробуђење се може очекивати само као одговор на молитву.“ (Елен Вајт, *Одабрана сведочанства*, 1. књига, стр. 121) У току ове седмице ми ћемо проучавати улогу коју је молитва имала у великим пробуђењима у Библији.

Верници су, према записима Дела апостолских, били испуњени силом са висине. Свети Дух се излио на моћан начин. Срца су била дирнута, а животи промењени. Јеванђеље је продрло и у најтврђа места и хиљаде су се обраћале. У другом поглављу Дела, три хиљаде су се придружиле Цркви (Дела 2,41) у једном дану. Текст у Делима 4,4 бележи да је само број мушкараца који су поверовали био „око пет хиљада“. Чак и многи међу верским поглаварима, који су се противили Исусу у току Његовог живота, постали су „покорни вери“ (Дела 6,7). Извештај о овом чудесном расту Цркве наставља се и у деветом поглављу Дела, која кажу да су се цркве умножавале по Јудеји, Галилеји и Самарији (Дела 9,31). У Делима од 10. до 12. поглавља, јеванђеље је прешло културне и географске границе. Крштени су римски центурион и благајник етиопске царице. Прво поглавље Дела каже да су се у горњој соби окупили верници, око 120 њих на броју (Дела 1,13.14). Најбоље процене говоре да је при крају првог века наше ере било најмање милион хришћана само у Римском царству. Ово представља чудесан раст по свим мерилима.

У чему је тајна?

Прегледајте следеће текстове. Шта је било основни разлог растења новозаветне Цркве? Дела 1,4.8.14; 2,42; 4,31.33; 6,3.4.

Пастор Тори био је утицајан проповедник пробуђења крајем 19. и почетком 20. века. Одржавао је састанке за пробуђење у Великој Британији од 1906. до 1907. године. Жалостан због презапослености хришћана, он каже: „Ми смо сувише запослени да бисмо се молили, и тако смо сувише запослени да бисмо имали снаге. Ми смо веома активни, али постижемо мало; много састанака, али мало обраћења, много машинерије, али мало резултата.“

РАЗМИСЛИТЕ: Да ли сте заиста сувише запослени да бисте се молили? Како бисте могли да успорите толико да нађете мало времена да се молити? Размислите о свим својим изговорима што немате времена за молитву, о разлозима зашто сте своје време посвећивали другим делатностима. На крају, шта сте у ствари изгубили тиме што своје време нисте проводили на молитви?

Упоредите следеће текстове: Марко 1,35; Лука 5,16; 9,18. Које три важне чињенице о Исусовом молитвеном животу нам они откривају?

“Христос је непрекидно примао од свог небеског Оца да би могао да пружи нама. Сам је рекао: ‘Ријеч што чујете није моја него оца који ме посла’ (Јован 14,24) ’јер Син човјечји није дошао да му служе него да служи’ (Марко 10,45). Не за себе, већ за друге, Он се молио, живео и мислио. После часова проведених с Оцем, долазио је из јутра у јутро да људима доноси светлост с Неба. Свакога дана је примао свеже крштење Светим Духом. У раним јутарњим сатима сваког новог дана, Господ Га је будио из сна, а Његова душа и усне примале су помазање благодати коју је делио другима.“ (Елен Вајт, *Review and Herald*, 11. август 1910)

Размотрите текстове који следе. Пронађите за шта се све Исус молио. Како Христове молитве откривају Његову заинтересованост? Који је најизраженији састојак Христових молитава?

Јован 17,20-24 _____

Лука 22,31.32 _____

Матеј 26,36-44 _____

Молитва је била животно важан део Исусовог живота. Била је то телефонска линија која Га је повезивала с Оцем. Сваког дана је Спаситељ обнављао свој однос с Оцем преко молитве. Исусов молитвени живот давао Му је храбрости и снаге да се суочи са кушањима непријатеља. Са тих молитвених састанака с Оцем долазио је с одлучнијом преданошћу да испуни вољу свога Оца. Они су Га снабдевали духовном свежином и силом. Описујући један Исусов молитвени састанак с Оцем, Лука пише: „И када се мољаше постаде лице његово друкчије, и одијело његово бијело и сјајно.“ (Лука 9,29) Исус је у молитви свакодневно добијао духовно освежење и обнављао искуство блискости с Оцем.

РАЗМИСЛИТЕ: Проведите неколико тренутака размишљајући о посебним тренуцима када је Бог снажно одговорио на ваше молитве. Како се већ и само размишљање о таквим тренуцима одражава на ваше духовно искуство и продубљује ваш молитвени живот данас?

ЗАЈЕДНИЧКА МОЛИТВА

Иако је Исус много пута проводио време у молитви насамо, било је и много случајева када је позивао своје најближе ученике да се моле с Њим. Петар, Јаков и Јован пратили су Исуса на Гору преображења (Матеј 17,1.2). У Гетсиманском врту Он их је позивао да се сједине с Њим у молитви (Лука 22,39-46). Необична снага се крије у заједничкој молитви.

Пажљиво проучите текст у Матеју 18,19.20. Шта је Исус рекао о заједничкој молитви?

„Обећање је дато под условом да се Божји народ сједини у молитви, а као одговор на ове молитве може се очекивати сила већа од оне која долази као одговор на појединачне молитве. Подарена сила биће сразмерна јединству верника и њиховој љубави према Богу и према браћи.“ (Елен Вајт, *The Central Advance*, 25. фебруар 1903.)

Дон Бањан је једном рекао: „Кад се помолите, моћи ћете да учините и нешто више од молитве, али, док се не помолите, не можете учинити ништа више осим да се молите.“

Када почнемо да искрено и ватрено посредујемо једни за друге у молитви, Свети Дух снажно делује на чудесан начин одговарајући на наше сједињене молитве.

Читајте текст у Делима 12,1-16. У каквом се положају Петар налазио? Како се црква понашала? Шта нам ови текстови говоре о сили сједињених молитава?

Нема никакве сумње да је Петар овде избављен на чудесан начин. Чудо је било тако велико да Петар није био сигуран да ли је све то стварност. Мислио је да има виђење. Тек касније је схватио шта се догодило. Важно је нагласити да ови текстови два пута истичу да су се верници молили заједно. Узимајући у обзир околности, то и није било неко велико чудо. Нема никакве сумње да бисмо и ми морали да чинимо то исто, посебно онда кад се као заједница суочавамо с изазовима.

Да ли сте се икада запитали зашто је молитва од животне важности? Зашто треба да се молимо да добијемо Светога Духа? Зар Бог није спреман да свакоме од нас удели свога Светога Духа?

Одговор на ова питања добијамо када схватимо како Бог поштује нашу слободу избора. Он нас је створио са способношћу доношења моралних одлука. Бог чини за нас и преко нас све што је могуће учинити и пре него што се молимо, али је ограничен нашим одлукама (Псалам 78,41.42).

У молитви ми признајемо своју потпуну зависност од Бога и дајемо Му право да се умеша у наш живот. Што се више молимо, то више признајемо своју потребу за Њим. Када се молимо, Његов Свети Дух припрема наше срце да више примамо од Њега. Што се више молимо, то више дозвољавамо Светоме Духу да „разапиње“ наше грешне жеље. У великој борби између добра и зла, молитва омогућује Богу да моћније делује у нашем животу.

Проучите текст у 2. Коринћанима 10,3-5. Како бисте објаснили израз: „Јер оружје нашега војевања није тјелесно, него силно од Бога.“ Какво је то оружје? О каквој врсти борбе Павле овде говори? Зашто се служи оваквим симболима? Како да схватимо битку у којој учествујемо?

Као чекаоци Другог Христовог доласка, ми разумемо стварност велике борбе између Христа и сотоне. Знамо да је она стварна и да смо сви укључени у њу. Препуштени сами себи, били бисмо беспомоћни пред сотоном. Наша једина нада је наша веза са Христом, а средишње место у тој вези заузима молитва – духовно оружје за духовну борбу, оружје без кога нико од нас не би могао да опстане. Ако је Исусу било неопходно да се моли, колико више је то потребно нама!

„И ми морамо одвајати времена за размишљање и молитву, и за примање духовног освежења. Ми не ценимо довољно силу и успешност молитве. Молитва и вера учиниће оно што не може никаква друга сила на Земљи.“ (Елен Вајт, *Ministry of Healing*, стр. 509)

РАЗМИСЛИТЕ: На које сте начине у свом животу искусили сурову стварност велике борбе између Христа и сотоне? Како вам је молитва помогла у тој борби? Шта би било са вама без ње?

УСПЕШНА МОЛИТВА

Постоји много успешних начина да се молимо. Неки су установили да им је користило да клекну пред Господа с отвореном Библијом у руци, да прочитају неколико текстова и да онда разговарају са Богом о ономе што су прочитали.

Псалми нас посебно могу надахнути као основа за молитву. Покушајте да размишљате о неком посебном псалму за време молитве. Узмите стих по стих као тему. Прочитајте га гласно, а онда разговарајте са Господом о томе шта вам је текст рекао.

Други су установили да је за њих најзначајније време када се нађу сами са Богом у неком тихом делу природе. Други су повезали певање и молитву.

Шта о успешној молитви можемо да научимо из следећих текстова?

Псалам 34,1; 50,23; 67,3; 71,6.

Давидове молитве су биле пуне обожавања Бога и слављења Његовог имена. Када размишљамо о Божјој доброту и неупоредивој љубави, наше срце се испуњава слављењем.

Читајте текст у Данилу 9,8-13. Каква је ово врста молитве?

Шта Павле додаје успешном молитвеном животу? Ефесцима 5,20.

Каква је улога понизности у Ефесцима 6,18 и у Филибљанима 4,6, и зашто је то важан саставни део молитве?

Иако не желимо да дајемо неке формуле за молитву, свеобухватни план би могао да изгледа и овако: започињемо слављењем и обожавањем Бога, захваљујући Богу на Његовој доброту према нама. Затим признајемо своје слабости и недостатке, а онда захваљујемо Богу на опроштењу које смо добили. Завршавамо молбама, објављујемо му своја искања, показујући стално своје предање и поверење у Његову божанску снагу.

РАЗМИСЛИТЕ: Да ли је ваш молитвени живот заиста оно што би требало да буде? Шта би требало мењати? Зашто се не потрудите да више времена проводите у молитви? То би могло да вам промени живот!

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Изнесите Богу своје потребе, радости, жалости, своје бриге и своје страхове. Ви Га не можете оптеретити; не можете Га заморити. Онај који је избројао све власи на вашој глави није равнодушан према потребама своје деце. 'Јер је Господ милостив и смилује се.' (Јаков 5,11) Његово срце пуно љубави гануто је нашим жалостима, па чак и нашим казивањем о њима. Изнесите све што збуњује ваш ум. За Њега ништа није сувише тешко да понесе, јер Он одржава све светове, Он управља свим пословима у васиони. Све што се на било који начин тиче нашега мира за Њега није толико незнатно да га не може запазити. У нашем искуству не постоји ниједно поглавље толико мрачно да га он не може прочитати; не постоји никаква недоумица претешка за Њега да је не може решити. Никаква несрећа не може да задеси Његово најскромније дете, никаква брига неће мучити душу, не постоји искрена молитва која силази с усана да је наш небески Отац неће запазити, или показати делотворно занимање. 'Исцјељује оне који су скрушена срца, и лијечи туге њихове!' (Псалам 147,3) Веза између Бога и сваке душе тако је јасно обележена и потпуна као да на Земљи не постоји ниједна друга душа која треба да доживи Његово будно старање, ниједна друга душа за коју је Он дао свог љубљеног Сина.“ (*Пут Христу*, стр. 100)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Зашто треба да се молимо кад је Богу све познато? Мада можемо дати много одговора на ово питање, можда је најважнији онај да нам је у Библији много пута наглашено да треба да се молимо. Чак и ако не разумемо како, они који се моле знају да молитва делује. Ви можете да узимате лекове који помажу вашем телу да оздрави, иако не знате на који начин делују. Исто је тако и са молитвом. Које друге разлоге можете да наведете у прилог важности молитве, посебно кад тежимо пробуђењу и реформи?
2. Прочитајте уз молитву навод из књиге Пут Христу. Прегледајте сва охрабрења која се могу наћи у том тексту, а посебно у последњим реченицама које се баве односом између Бога и онога који се моли. Шта бисте могли да учините, и које одлуке да донесете да бисте успоставили уску везу са Господом описану у овом тексту?
3. У разреду разговарајте о стварности велике борбе између добра и зла, и како се она види у вашој цркви. Разговарајте о томе како би вам заједничка молитва могла помоћи да се заједно изборите са сваким изазовом?

БОЖЈА РЕЧ – ТЕМЕЉ ПРОБУЂЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: Псалам 119, 50,74,116; Јеврејима 4,12; 11,3; Јован 5,39; Јеврејима 4,1.2; Дела 20,27-32.

Текст за памћење: „Прими се ствари моје, и одбрани ме; по ријечи својој оживи ме!“ (Псалам 119,154)

Колико год да озбиљно проучавање Библије може да нас упозна са бројним покретима за пробудење у прошлости, ми ипак верујемо да ће се они много чешће догађати у будућности, посебно у дане послетка. Свети Дух ће деловати на нараштаје хришћана који су открили Његову вољу у Његовој Речи, и који ће бити спремни и жељни да је пренесу свету.

Биће то људи који су пронашли благодат, снагу и наду у Његовој Речи; људи који су непосредно доживели ненадмашну Христову привлачност откривену у Библији. Бог ће наградити њихову оданост и предање изливајући на њих свога Светога Духа у пуној мери и цео свет ће бити обасјан славом порука тројице анђела. Свети Дух ће се изливати без мере, а јеванђеље ће се објављивати све до крајева света и тада ће доћи Христос (Матеј 24,14).

У поуци за ову седмицу проучаваћемо улогу Библије у пробудењу, као начин на који ће Божја Реч довести до промене у нама уколико се у вери и послушности будемо држали њених поука и истина.

ОЖИВЉЕНИ БОЖЈОМ РЕЧЈУ

Проучите сваки од датих текстова. У првом реду напишите молбу, а у другом околности које су навеле Давида да се моли.

Псалам 119,25 – молба _____

Околности: _____

Псалам 119,107 – молба _____

Околности: _____

Псалам 119,153.154 – молба _____

Околности: _____

У Псалмима Давид говори о благословима које је Божја Реч унела у његов духовни живот. Читајте следеће текстове из псалма 119 и изаберите по једну реч из сваког стиха која на најбољи начин описује благослове које је псалмиста открио у том тексту. Псалам 119,50.74.116.130.160.169.170.

Давид је налазио храбрости и снаге у Божјој Речи. Он је открио наду и Божје вођство у Његовој Речи. Божја Реч је доносила светлост у његов ум када је био збуњен (Псалам 119,130). Она је хранила његово изгладнело срце и угасила жеђ његове душе (Псалам 119,81). Када је Саул запретио да ће га убити, Давид се ослонио на Божје обећање о избављењу (Псалам 34,4). Оптерећен кривицом после прељубе са Витсавејом, ухватио се за Божје обећање о опроштењу (Псалам 32,1.1). Несигуран у своју будућност, нашао је ослонац у Божјем обећању да ће га водити (Псалам 32,8). Пун усхићења, Давид је узвикнуо: „Тјеши ме што ме ријеч твоја оживљава!“ (Псалам 119,50) Темељ сваког пробуђења је нови живот пронађен у Божјој Речи.

РАЗМИСЛИТЕ: Како да научите да из Божје Речи добијате наду, снагу, сигурност и светлост? Другим речима, како да стекнете дубље искуство са Господом тако што ћете се упознати с Њим преко Библије?

СТВАРАЛАЧКА СИЛА БОЖЈЕ РЕЧИ

Читајте текст у Јеврејима 4,12. Текст говори да је Божја Реч жива, моћна и оштрија од двосеклог мача и да продире све до унутрашњег бића. На који начин је Божја Реч жива? Шта то значи?

На који начин је Божја Реч друкчија од било ког разумног савета неког учитеља, пастора или саветника? Шта следећи текстови говоре о Божјој сили и сили Божје Речи? Псалам 33,6,9; Јеврејима 11,3; 2. Тимотију 3,16,17.

Мудри људски савети имају своју вредност. Сви смо ми већ добили помоћ путем савета других. Проблем је у томе што људски савети немају у себи снагу потребну да се постигне циљ. Божја Реч је живо, динамично, моћно средство промене људског живота. Сила садржана у Божјој Речи приликом стварања налази се и у Његовој писаној Речи. Када вером прихватимо Божје наредбе и обећања, добијамо и снагу Светога Духа да извршимо оно што нам је Христос заповедио.

„Стваралачка сила која је покренула светове налази се у Божјој Речи. Та Реч даје силу; она рађа живот. Свака заповест је и обећање. Прихваћена вољом, примљена у душу, она доноси живот од Бескочнога. Она преображава природу и наново ствара душу по Божјем облику.“ (Васиљџање, стр. 126)

Површно читање Божје Речи врло ретко доводи до духовног пробуђења. Проучавати Библију да бисмо доказали своје гледиште или да бисмо осведочили неког другог да грешни уноси веома мало добра у наш духовни живот. До промене долази када уз молитву проучавамо Божју Реч тражећи од Светога Духа да нам удели довољно снаге да будемо слични Христу. Право преображење се догађа када тражимо од Бога Створитеља да нас наново створи по свом облику. До промене долази кад Исусова учења у Писму постану део нашег живота и када почнемо да живимо „од сваке ријечи која излази из уста Божјих“ (Матеј 4,4).

РАЗМИСЛИТЕ: Како је сила Божје Речи променила ваш живот? На којим подручјима вам је потребно да видите много више промена?

ИСУС И БОЖЈА РЕЧ

На који начин се улоге Божје Речи и Божјега Духа подударaju? Читајте текст у Јовану 5,39; 16,14.15.

Божја Реч сведочи о Исусу Христу. И Свети Дух сведочи о Исусу Христу. Свети Дух нас наводи на дубље искуство с Исусом преко Његове Речи. Улога Светога Духа у пробуђењу није првенствено у томе да себе прикаже натприродним знацима и чудима, већ да уздигне Исуса преко Његове Речи. Крштење Светим Духом нема везе са нашом способношћу да чинимо велика чуда. Ради се о Божјој сили да преобрази наш живот – а пробуђење и реформа су управо то.

Божја Реч осигурава темељ или базу истинског пробуђења. Наше искуство проистиче из разумевања Божје Речи. Наша хвала и обожавање потичу из ума који је прожет Божјом Речју. Преображен живот је највеће сведочанство да је дошло до истинског пробуђења.

Позитивна осећања могу да прате пробуђење, али никада не представљају темељ пробуђења. Сва такозвана „пробуђења“ утемељена само на осећањима или тренутном доживљају врло су плитка у најбољем случају, а преварна у најгорем. Она су само привид духовности, а не истинска побожност. Када је пробуђење укоренењено у Божјој Речи, онда је то искуство које траје и мења наш живот и живот људи око нас.

Извештај о Христовом јављању двојици ученика на путу за Емаус открива улогу коју Библија има у покретању истинског пробуђења. Ова двојица Христових следбеника били су потпуно сметени. Међутим, постепено, „почевши од Мојсија и од свију пророка казиваше им што је за Њега у свему писму“ (Лука 24,27). Он је понављао старозаветна пророчанства о Месији. Исус је могао да учини неко чудо да докаже своје посланство или је могао да покаже оживљене руке на рукама. Он то није учинио. Уместо тога, Он је са њима проучавао Библију.

Запазите њихову реакцију док су размишљали о свему што се догађало тога дана. „А они говораху један другоме: не гораше ли срце наше у нама када нам говораше путем и када нам казиваше писмо?“ (Лука 24,32)

Каквог ли примера истинског пробуђења!

РАЗМИСЛИТЕ: Зашто се не можемо ослонити на своја осећања? Како нас осећања могу преварити? Коју улогу осећања имају у нашем ходу с Исусом, а коју немају?

ПРОБУЂЕЊЕ, ВЕРА И БОЖЈА РЕЧ

Говорећи о времену непосредно пре свог Другог доласка, Исус је рекао: „Али син човјечији када дође хоће ли наћи вјеру на земљи?“ (Лука 18,8) Очигледно, вере ће бити веома мало у последње дане.

Како да дефинишемо библијску веру? Да ли је вера веровати да ће нам Бог дати све што желимо? Да ли је вера усредсређена на наше жеље? Да ли је вера тражити од Бога нешто што желимо и веровати да ћемо то и добити само ако верујемо довољно чврсто?

Требало би да знамо одговоре на ова реторичка питања, зар не?

Вера, истинска вера, увек се усредсређује на Господњу вољу, а не на наше жеље. То је ослањање на Бога, веровање у Његова обећања, деловање у складу са Његовом Речју. Наша вера расте док слушамо Божју Реч и спроводимо је у дело (Римљанима 10,17; Јаков 2,17.18). Отвореност ума за учења Божје Речи гради веру; чинити оно што Бог каже – чак и кад је то противно нашим жељама – припрема нас за примање силе Светога Духа.

Зашто неки људи имају мало користи од читања Библије? Јеврејима 4,1.2.

Наше духовно искуство оживљава када вером прихватимо и држимо Божју Реч. Површно читање Божје Речи из осећања дужности и обавезе доноси мало користи. Ми се мењамо када уносимо у себе оно што читамо, када дозвољавамо учењима Библије да обликују наше мисли и наш живот.

Упоредите веру римског центуриона, узетог човека из Витезде и ученика на бурном Галилејском мору. (Матеј 8,8-10; Јован 5,6-9; Матеј 14,29-33) Шта можемо научити из сваког од тих извештаја?

Вера не расте само читањем или слушањем Божје Речи. Она се јавља када се хватамо за Његова обећања и када верујемо да све што је Бог рекао треба да применимо на себе лично. Бог је свакоме од нас дао једну меру вере. То је један од небеских дарова (Римљанима 12,3). Када примењујемо веру коју је Бог већ ставио у наше срце, та вера мора да расте.

БОЖЈА РЕЧ - ЧУВАР И ЗАЛОГ ПРОБУЂЕЊА

Свети Дух је моћно деловао преко учења и проповедања апостола Павла док се трудио да оснује хришћанску цркву у Ефесу. Ефес је био град са око две стотине и педесет хиљада становника. Сматрао се трговачким средиштем провинције Азије. Пошто су бродови довозили робу из близа и далека, људи су долазили у Ефес да купе фину свилу, ретке драгуље, мирисне зачине, руком ткане тепихе, изузетно израђене уметничке предмете, егзотичну храну. Био је то и центар обожавања богиње Дијане и будући дом познате Келсове библиотеке са преко 12 хиљада свитака. Град је имао величанствен амфитеатар са око петнаест хиљада седишта, у ком су се одржавали велики концерти и позоришне представе. Раскалашност тог града била је позната надалеко. Ако је икада постојало место мање прикладно за оснивање хришћанске цркве, онда је то био Ефес.

Читајте текст у Делима 20,27-32. Која брига је морила апостола Павла у вези са верницима у Ефесу? Који савет је упутио верницима те месне цркве? Коју улогу је наменио Божјој Речи?

Читајте текст у 1. Петровој посланици 1,22,23; Јаковљевој 1,21,22; 1. Јовановој 2,14. Шта кажу ова три апостола о важности Библије у животу сваког хришћанина? Посебно нагласите учење апостола о утицају Библије на духовни живот хришћанина.

РАЗМИСЛИТЕ: Које сличности видите у свим наведеним текстовима који говоре о улози Божје Речи? Зашто онда Божја Реч мора да буде у средишту сваког духовног пробудења, и на личном и на заједничком плану?

„Закон и свједочанство тражите. Ако ли ко не говори тако, њему нема зоре.“ (Исаија 8,20) Божји народ је упућен на Свето Писмо као заштиту против утицаја лажних учитеља и заводљивих сила духова таме. Сотона примењује свако лукавство да људе спречи да стекну знање из Библије, јер њено јасно учење открива његове обмане. Свако оживљавање Божјег дела подстиче кнеза зла на већу активност. Он сад улаже последње напоре за завршну борбу против Христа и Његових следбеника. Ускоро ће се пред нама показати последња велика превара. Антихрист ће пред нашим очима чинити чудеса. Оно што ће он имитирати биће толико слично истинском да ће бити немогуће разликовати једно од другог, осим помоћу Светог писма. Сведочанствима Писма мора да се испита свако тврђење и свако учињено чудо.

Они који се труде да држе Божје заповести биће омрзнути и исмејавани. Они могу само у Богу да опстану. Да би могли да издрже искушења која ће доћи, морају да разумеју Божју вољу онако како је откривена у Његовој Речи. Они могу Бога да поштују само онда ако имају правилно схватање о Његовом карактеру, о Његовој владавини и о Његовим намерама, и ако живе у сагласности са њима. Само они који су своје душе ојачали истинама Библије моћи ће да поднесу последњу велику борбу.“ (*Велика борба*, погл. 37 „Библија наша заштита“, стр. 479, 480)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Пажљиво прочитајте текст Елен Вајт у делу поуке за петак. Коју улогу она приписује Божјој Речи, нарочито у контексту последњих дана и завршних превара? Размислите о важности реченице: „Оно што ће он имитирати биће толико слично истинском да ће бити немогуће разликовати једно од другог, осим помоћу Светог писма.“ Шта нам то говори о потреби да сваку истину оцењујемо на темељу Библије, а не на темељу наших личних доживљаја и осећања?

2. У току ове седмице читали смо текст у Јакову 1,22, који нам препоручује да будемо творци речи. Шта то значи, и зашто је то тако битно за нас уколико желимо да у свом животу доживимо истинско духовно пробуђење? Зашто је читање о вери, учење о вери и говорење о вери много лакше него живљење по вери? Размишљајте у току седмице колико сте заиста творац речи?

СВЕДОЧЕЊЕ И СЛУЖБА – РОД ПРОБУЂЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 28,19.20; Јован 20,21; Дела 2; Дела 22,1-14; Јован 6,1-11; Дела 8,26-38.

Текст за памћење: „Него ћете примити силу када сиђе Дух Свети на вас; и бићете ми свједоци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја земље.“ (Дела 1,8)

Сврха је пробуђења да испуни наша срца таквом љубављу према Исусу да чезнемо да делимо Његову љубав са свим људима са којима се срећемо. Код истинског пробуђења, срце постаје свесно Божје доброте, саучешћа, спремности на опраштање, Његове моћи. Његова љубав нас толико привлачи, Његова благодат толико преображава да не можемо да ћутимо.

Насупрот томе, пробуђење које се усредсређује само на лично духовно искуство промашиће циљ. Ако се појави и критичко држање према онима који не достижу наша мерила светости, тада је потпуно сигурно да такво пробуђење не може да буде надахнуто са Неба. Уколико је нагласак пробуђења на томе да се промени само спољашње, видљиво понашање уместо да се промени срце, нешто свакако није како треба.

Промењено срце наводи на промењено понашање. Истинско пробуђење никада не наводи на самоистицање, а нарочито не на самодовољност или самоуздицање. Уместо тога, оно увек води несебичном старању о другима. Када се срца обнове Божјом благодаћу, ми чезнемо да благосиљамо друге, да служимо другима који имају неку потребу. Свако истинско пробуђење наводи на обновљено наглашавање мисије и службе.

ХРИСТОВ ЗАВРШНИ НАЛОГ И ОБЕЋАЊЕ

Христос није основао своју Цркву да се стара сама за себе. Исусове опроштајне речи пре вазнесења односе се на мисију Цркве. Христова је намера да Црква прекорачи своје оквире. Он ју је успоставио да дели светлост Његове љубави и вест о Његовом спасењу са целим светом.

Проучите и укратко изразите суштину следећих текстова. Како сваки од њих изражава шта Христос жели од своје Цркве?

Матеј 28,19,20 _____

Марко 16,15 _____

Лука 24,45-49 _____

Јован 20,21 _____

Пошто се Исус вазнео на Небо, требало је да Његова Црква постане видљиви приказ Његове љубави и благодати овоме свету. Ученици су имали мисију, задатак који су морали да заврше. Требало је да наставе дело које је Христос започео.

„Црква је од Бога одређено средство за спасење човека. Она је организована за службу и њена мисија је да свету објави јеванђеље. Од самог почетка Бог је желео да Његова Црква покаже свету Његову пунину и Његову довољност. Верници Цркве, они које је позвао из таме ка чудесном виделу своје, треба да одражавају Његову славу. Црква је ризница богатства Христове благодати; преко Цркве ће се коначно показати, чак и 'поглаварствима и властима на Небу', завршни и потпуни приказ Божје љубави (Ефесцима 3,10)“ (Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 9)

Христос на срцу носи терет спасења људског рода. Апостол Павле је писао своје младом пријатељу Тимотију да Спаситељ жели „да се сви људи спасу и да дођу у познање истине“ (1. Тимотију 2,4). Апостол Петар додаје да нас Господ трпи, „јер неће да ко погине, него сви да дођу у покајање“ (2. Петрова 3,9).

РАЗМИСЛИТЕ: Шта у вашем животу показује да сте заинтересовани да јеванђеље досегне и друге људе? Или ништа не указује на то? Шта вам ваш одговор открива о вама самима и вашим приоритетима?

Чини се да је мисија упознавања целог света са Божјом љубављу и истином била дубоко укоренења у мисли и намере ове мале групе ученика. Изазов је био невероватан, задатак огроман. Његово остварење за њиховог живота морало им је изгледати немогуће, као што и наш задатак нама изгледа неостварљив. Према најбољим проценама, може се узети да је становништво Римског царства у првом веку после Христа бројало око 60-70 милиона људи, жена и деце. Према првом поглављу Дела апостолских, 120 ученика се окупљало у горњој соби на дан Педесетнице. То значи да је на једног хришћанина долазило око 500 - 580 хиљада људи. Људски гледано, Исусова заповест да се јеванђеље објави целој свету изгледала је потпуно неостварљива.

Читајте текст у другом поглављу Дела. Како је изливање Светога Духа утицало на мисију целе Цркве?

Резултати су били запањујући. Број хришћана је невероватно порастао. Обраћале су се десетине хиљада људи и жена. Порука о Исусовој љубави била је објављена и у најудаљенијим деловима царства.

Плиније Млађи, управитељ римске провинције Витиније на северној обали данашње Турске, писао је императору Трајану око 110. године после Христа. Плиније описује судске процесе којима је руководио како би се хришћани пронашли и осудили: „Многи људи свих узраста и из сваке друштвене класе, чак и оба пола, позивају се и биће позвани на суђење. Не само градови, него и села, и то чак у пољопривредним подручјима, захваћени су заразом овог сујеверја.“ (Писма, Књига X, писмо 97)

Овај навод је значајан. Он нам показује да је за неколико нараштаја хришћанство продрло у сваки слој друштва, чак и у забаченим провинцијама Царства.

Неких деведесет година после тога, око 200. године после Христа, Тертулијан, римски правник који се обратио и прихватио хришћанство, написао је познато писмо римским властима у ком брани хришћанство. Он је тврдио „да су скоро сви грађани у свим градовима хришћани“.

Прича из Дела апостолских представља причу о живој Цркви која се посветила сведочењу за свога Господа. Духовно пробуђење увек наводи на ватрено сведочење. Проповедање је природна последица преображеног живота. Исус је рекао својим ученицима: „Хајдете за мном, и учинићу вас ловцима људскијем.“ (Матеј 4,19) Што одлучније следимо Исуса, то нам је више на срцу оно што је Њему било на срцу. Ако не показујемо занимање да о Његовој љубави говоримо другима, онда је то зато што Га следимо на великој удаљености и што нам је самима потребно духовно пробуђење.

СИЛА ЛИЧНОГ СВЕДОЧАНСТВА

Верски обреди немају силу да промене човеков живот. Верски формализам оставља људе духовно празне. Сама доктрина не може да преобрази срца. Сила новозаветног сведочења била је укорјењена у веродостојности живота преображеног јеванђељем. Ученици нису глумили. Они нису изводили неки позоришни комад. Они нису приказивали некакав облик вештачке духовности. Сусрет са живим Христом променио их је тако да нико од њих више није могао да ћути.

Која заједничка нит се провлачи кроз искуство Павла и Јована, нит која их чини тако моћним сведоцима за Христа? Дела 22,1-14; Филићанима 3,1-7; 1. Јованова 1,1-4.

На дан Педесетнице ученици су били промењени људи. Догодило им се нешто тако велико да је Дух преко њих могао да оствари своје намере. Свети Дух је учинио нешто за њих како би могао нешто да учини заједно са њима. Свети Дух се ширио преко њих, освежавајући живот оних који су се сретали с њима.

Христос је то овако описао: „Који ме вјерује, као што Писмо рече, из његова тијела потећи ће ријеке живе воде.“ (Јован 7,38) Грчка реч за веру је *πιστις*. Она означава нешто далеко веће од само површног пристајања или интелектуалне сагласности. То је чврсто веровање или ослањање. То је динамична, преображавајућа вера у Христа, који је дао свој живот на крсту за грехе људског рода. Исус је хтео да каже да Његова љубав, када угаси нашу духовну жеђ, тече из нашега срца у срца људи око нас.

„Наше признање Његове верности изабрано је небеско средство за откривање Христа свету. Ми треба да препознамо Његову милост онако како су је обзнанили свети људи из давнина, али оно што је најделотворније јесте сведочанство на основу личног искуства. Ми смо Божји сведоци док у себи откривамо деловање божанске силе.“ (Чезња векова, стр. 347)

Најмоћније сведочанство потиче од хришћанина који лично познаје Христа. Нема замене за сведочанство које тече природно из срца прожетог Христовом љубављу.

РАЗМИСЛИТЕ: На који начин ви сведочите о ономе што је Господ учинио за вас? Како бисте могли научити да то чините много боље него до сада?

ВЕРА КОЈА СВЕДОЧИ ЈЕ ВЕРА КОЈА РАСТЕ

Активност је закон живота. Да би било здраво, нашем телу је потребно стално кретање. Вежбање јача и освежава сваки орган, мишић и ткиво. Када занемаримо вежбање, наш одбрамбени систем пропада и ми постајемо пријемчиви за болести.

Нешто слично догађа се и са нашем духовношћу када не вежбамо своју веру сведочењем. Исусове речи да је „благословеније давати него ли узимати“ (Дела 20,35) остварују се и у нашем духовном животу. Што више волимо Исуса, то ћемо више желети да сведочимо о Његовој љубави. Што више сведочимо о Његовој љубави, то ћемо Га више волети. Вера јача кад о њој говоримо другима.

Шта нас Исусово чудо умножавања хлебова и риба учи о томе како да говоримо о својој вери? Јован 6,1-11.

Што више показујемо веру, то се више наша вера умножава. Закон умножавања је Божје начело духовног живота. Дај другима и расти, или задржавај за себе и суши се. Исус увећава нашу веру када је делимо са другима, макар била прилично мала. Када дајемо Исуса („Хлеб живота“) духовно гладним људима око нас, Он се умножава у нашим рукама, и ми имамо више него што смо имали у почетку.

Када је Исус кренуо да храни људе, имао је у рукама пет хлебова и две рибе. Када је тога дана нахрањено пет хиљада људи, Исусу је преостало много више него што је имао у почетку. Остало му је још дванаест пуних котарица!

Исусове поуке упућене новозаветној Цркви сувише су јасне да би се могле погрешно разумети. Он је рекао: „Забадава сте добили, забадава и дајте.“ (Матеј 10,8) Сведочење је нежни поветарац који распаљује варнице пробуђења у огањ Педесетнице. Када сведочење и служба не прате пробуђење у молитвама и проучавању Библије, пламен пробуђења ће се угасити и жеравица ће се охладити.

РАЗМИСЛИТЕ: То је истина, зар не? Што више сведочимо, то више расте наша вера. Како изгледа ваше искуство с овом важном духовном истином?

ПРОБУЂЕЊЕ, СВЕДОЧЕЊЕ И БОЖЈЕ УЧЕШЋЕ

Узбудљива прича о наглomu расту новозаветног хришћанства у Делима апостолским у ствари је прича о оживљеној Цркви која је сведочила о Исусовој љубави. То је прича о Цркви која је редовно стицала искуство са Божјим учешћем у свом животу. Сведочење је било начин живота тих првих верника.

„А сваки дан у цркви и по кућама не престајаху учити и проповиједати јеванђеље о Исусу Христу.“ (Дела 5,42) Чак је и само прогонство ојачало дело јеванђеља. Када су се прогоњени верници расејали из цркве у Јерусалиму, „пролажаху проповиједajuћи ријеч“ (Дела 8,4).

Један од најизразитијих примера Божјег учешћа у Делима је прича о Филипу и службенику етиопске власти.

Читајте извештај о томе како Филип поучава Етиопљанина и како се он одазива на Филипov позив у Делима 8,26-38. Шта из тог извештаја сазнајемо о пробуђењу и сведочењу?

„Анђео је одвео Филипа човеку који је тежио за светлошћу и који је био спреман да прихвати јеванђеље, али и данас ће анђели усмеравати стопе оних еванђеоских радника који дозвољавају да Свети Дух посвети њихов језик и оплемени њихово срце. Анђео који је послао Филипа могао је и сам да обави дело с Етиопљанином, али то није Божји начин поступања. По Његовом плану људи треба да раде са својим ближњима.“ (Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 109)

Постоје три битна елемента у пробуђењу, а то су молитва, проучавање Божје Речи и сведочење. Када Божји народ искрено тражи Бога у заступничкој молитви из целог срца, и када су му мисли прожете истинама Његове Речи, када ватрено сведочи другима о Његовој љубави и истини – Бог ће се умешати и на неочекиван начин отворити врата за објављивање истине.

РАЗМИСЛИТЕ: Будите поштени према самима себи: шта чините када вам се пружи прилика да сведочите? Да ли сведочите или налазите изговоре да то не чините? Шта вам ваш одговор казује о сопственој потреби за пробуђењем и реформом?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Господ у својој мудрости доводи оне који чезну за истином у додир са људским бићима која познају истину. Небески план је да они који су примили истину ту истину откривају онима који су још у тами. Људски род, који за своју успешност захваљује великом Извору мудрости, постао је тако оруђе, делотворно средство, преко ког јеванђеље преноси своју преображавајућу силу на ум и срце.“ (*Ајосџолска црква – Христјовим џрајом*, стр. 134.)

„Бог би могао да постигне свој циљ спасавања грешника без наше помоћи, али, да бисмо развили карактер сличан Христовом, ми морамо да учествујемо у Његовом раду. Да бисмо учествовали у Његовој радости – радости да видимо душе откупљене Његовом жртвом – ми морамо учествовати у Његовим напорима за њихово откупљење.“ (*Чежња векова*, стр.142)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

- 1. Шта је основна мисао поуке за ову седмицу? Да ли су то промене које треба да предузмете у свом животу? Да ли можда треба да преиспитате своје приоритете? На која дела вас Бог позива?**
- 2. Бавите се опширније задивљујућом духовном истином да, што више сведочимо о својој вери, она све више расте и јача. Зашто мислите да је ова претпоставка тачна? Зашто ово начело има смисла?**
- 3. Колико често сведочите за свога Господа Исуса Христа? Ако не често, упитајте се зашто је тако? Да ли се можда плашите одбијања? Ако је тако, помислите на Христа и на то колико често је Он био одбијан. Ако одбијање није зауставило Њега, не треба ни нас да омете. Или не сведочите зато што не знате шта да кажете? Ако је тако, шта вам то говори о потреби да се приближите Господу?**
- 4. У току ове седмице разговарали смо мало и о томе како верски обреди сами по себи не могу довести до промене срца. То је заиста истина! У исто време, које место имају обреди и традиција у нашој вери и у Цркви? На које начине обреди и традиције могу да буду корисни у делу пробуђења и реформе?**

ПОСЛУШНОСТ – ПЛОД ПРОБУЂЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 26,69-74; Дела 5,28-32; 6,3-10; 9,1-9; Филибљанима 2,5-8.

Текст за памћење: „Јер оружје нашега војевања није тјелесно, него силно од Бога на раскопавање градова, да кваримо помисли и сваку висину која се подиже на познање Божје, и робимо сваки разум за покорност Христу.“ (2. Коринћанима 10,4.5)

Као илустрација утицаја пробудења на свакодневни живот могу да послуже догађаји приликом пробудења у Велсу, у Великој Британији, 1904. године. Јуан (Ewan) Робертс и неки његови пријатељи почели су да се озбиљно моле за изливање Светога Духа. Они су се молили, проучавали Библију и проповедали своју веру.

Свети Дух се излио као одговор на те молитве. Животи су се променили. За шест месеци у малом Велсу окупало се преко сто хиљада обраћеника. Последице овог пробудења виделе су се по целој земљи. По читав дан су се хиљаде људи окупљале по црквама да се моле. Груби велшки копачи угља преобразили су се у љубазну, услужну господу. Чак су и мали понији у рудницима угља научили да се одазивају на нове команде, јер их рудари више нису подстицали грубим псовкама. Преображени, послушни верници обраћених срца живели су хришћанским животом. Све је то био необориви доказ истинског пробудења.

Пробуђење не доводи само до нежних, љубазних осећања и до наводног приближавања Исусу. Оно доводи до промене живота. Некада су писци Библије осећали да су му изузетно близу, али су понекад сматрали да су далеко од Њега. У неким тренуцима њихов дух је блистао у заносу, и они су се радовали Његовој присутности. У другим приликама, нису осећали да им је близу.

Последице пробуђења не морају да буду само позитивна осећања. Права последица је промењен живот. Наша осећања нису род пробуђења. И поново, послушност Божјим заповестима јесте! То се може видети у животу ученика после дана Педесетнице.

Проучите Петрове реакције пре крста, после васкрсења и после Педесетнице. Шта запажате? До какве промене су довели крст, затим васкрсење и на крају Педесетница?

Прочитајте текст у Јовану 21,15-19. Каква је била Петрова реакција после васкрсења?

Читајте текст у Делима 5,28-32. Како се Петар понашао после Педесетнице?

Изливање Светога Духа на дан Педесетнице унело је драматичну промену у Петров живот. Преобразило га је од слабог, колебљивог верника у послушног ученика пуног вере. Некада пун празних речи и самоуверених обећања, Петар је сада постао пун вере, храбрости и ревности да сведочи. То је моћан пример онога што Свети Дух може да учини за сваког ко се преда Господу у вери и послушности.

ВИСОКА ЦЕНА ПОСЛУШНОСТИ

Један од раних примера вере и цене којом се она плаћа пружа нам живот Ђакона и мученика Стефана.

Како следећи текстови описују Ђакона Стефана? Дела 6,3-10; 7,55.

Дар Светог Духа навео је ученике да живе несебичним, побожним животом. Вера их је навела на послушност, али је послушност била плаћена необично високом ценом. Сви апостоли осим једног претрпели су мученичку смрт. Били су каменовани, затварани, спаљивани на ломачама, доживљавали су бродоломе. Понекад је њихова духовна борба била сурова, али је Исус, њихов Спаситељ и Господ, био на њиховој страни и јачао њихову веру.

У седмом поглављу Дела апостолских, Стефан је одржао величанствену проповед о историји Израиља. Описао је искуство Авраама, Исаака, Јакова, Јосифа, Мојсија, Давида и Соломуна. Кроз читаву проповед Стефан наглашава Божју верност насупрот неверности Израиљаца. Своју проповед је завршио оптужујући верске вође Израиља да крше завет са Богом и да се одупиру утицају Божјега Светога Духа (Дела 7,51.52).

Шта се догодило Стефану због његовог сведочења за Исуса? Шта нас то учи о томе каквом ценом се понекад мора платити верност? Дела 7,54-60.

Стефан је био послушан Божјем позиву и веран мисији коју је добио од Бога, чак и по цену смрти. Иако ми не морамо бити позвани да умремо за своју веру, ипак морамо бити тако одани Богу да, ако и будемо позвани да платимо ту цену, ипак не устукнемо и, као Стефан, останемо верни све до краја. Није нереално да ће неко од оних који читају ове редове бити позван да принесе највећу жртву да би остао веран Господу и Његовом делу.

РАЗМИСЛИТЕ: Шта би се догодило да се једнога дана суочимо са смртном опасношћу зато што сведочимо за Христа? Свакако да данас нико није у стању да предвиди своје понашање, али како вам ваше досадашње понашање открива како ћете се понашати у будућности?

КАДА НАС ДУХ ИЗЕНЕАДИ

Иако је био на погрешном путу када је сурово гонио хришћане, Савле је мислио да испуњава Божју вољу када се противио тим, по свом уверењу, фанатичним отпадницима од отачке вере. И док је Савле путовао према Дамаску у намери да похвата хришћане и да их пошаље у Јерусалим на суђење, Христос га је изненадио на драматичан начин. Павлов доживљај на путу за Дамаск променио је не само његов живот, већ и цео свет.

Читајте извештај о Павловом обраћењу у Делима 9,1-9. Зашто га је Господ сместа послао Ананији? Коју важну поуку учимо из тог искуства?

“Многи мисле да светлост истине и искуство дугују једино Христу, и да су независни од Његових признатих следбеника на Земљи. Исус је Пријатељ грешника; Његово срце дирнуто је њиховим невољама. Он има сву силу и на Небу и на Земљи, али поштује средства која је одредио за просветљење и спасење људи. Он грешнике усмерава ка Цркви, коју је учинио каналом светлости свету.

Када је Савле, заслепљен заблудама и предрасудама, добио откривење од Христа кога је прогонио, дошао је у непосредни додир са Црквом, која је светлост свету.“ (*Ајосиолска црква – Христовим њраћом*, стр. 122)

Како је Исус изненадио Ананију? На који начин је Ананија морао да промени своје понашање да би послушао Исусов налог? Дела 9,10-16.

РАЗМИСЛИТЕ: Покушајте да се ставите у Павлов положај после сусрета с Исусом на путу за Дамаск. Каквог ли ударца за његов понос! Осим тога, покушајте да се ставите и у положај Ананије. Какав је ударац представљало ово за његова предубеђења? Како нам ти догађаји показују да Господ може да нас позове да се суочимо са чињеницама које смо сасвим друкчије тумачили? Зашто треба да по сваку цену послушамо Господњи налог?

ОСЕТЉИВОСТ НА ПОЗИВЕ СВЕТОГА ДУХА

Павла је кроз целу његову службу водио, осведочавао, поучавао и јачао Свети Дух. У својој одбрани пред царем Агрипом, Павле је описао небеско виђење на путу према Дамаску. Посведочио је затим да је сврха његове службе и Јеврејима и незнабошцима „да им отвори очи да се обрате од таме к видјелу и од области сотонине к Богу, да приме опроштење гријеха и достојање међу освећенима вјером“ (Дела 26,18).

У погледу вођства Светог Духа, шта је значајно у реакцији апостола Павла на виђење на путу за Дамаск? Упоредите Павлову реакцију са реакцијом цара Агрипе на позив Светог Духа. У чему је разлика? Дела 26,19-32.

Потпуно супротно Павлу, цар Агрипа се није покорио осведочавајућој сили Светог Духа. Његова умишљеност и себичне жеље биле су у сукобу са позивима Светог Духа на нови живот у Исусу Христу.

Исус је то јасно описао: „Још је мало времена видјело с вама; ходите док видјело имате да вас тама не обузме; јер ко ходи по таме не зна куда иде. Док видјело имате вјерујте видјело, да будете синови видјела.“ (Јован 12,35.36)

Док будемо послушно следили вођство Светог Духа и док будемо ходили у светлости Божје истине, Бог ће нам непрестано откривати више светлости и истине. Истовремено, што више будемо одбацивали позиве Светог Духа, што Му се више будемо одупирали, то ће тврђе постајати наше срце.

РАЗМИСЛИТЕ: „Још мало па ћеш ме наговорити да постанем хришћанин.“ (Дела 26,28) Ове речи спадају у најпотресније, најснажније и најжалосније речи у целој Библији. На који начин и ми можемо бити у опасности да поступимо на сличан начин? На пример, како компромиси на нашем путу са Господом откривају иста начела која се запажају у Агрипиним речима?

ПОСЛУШНОСТ ВОЂЕНА ДУХОМ СВЕТИМ

Свети Дух је имао главну улогу у сваком делу Исусовог живота. Он је био „зачет Светим Духом“ приликом свога утеловљења и „помазан (...) Светим Духом и силом“ приликом крштења – почетка своје мисије (Матеј 1,20; 3,16.17; Дела 10,34-38). Током целог свог живота, Исус је био послушан Очевој вољи (Јован 8,29; Јеврејима 10,7).

Читајте текст у Филибљанима 2,5-8. Који се аспект живота надахнутог Светим Духом износи у овом посебном опису Исуса Христа?

Он, који је био „у обличју“ или по самој суштини Бог, „понизио [је] сам себе“, односно, како каже оригинални грчки текст, „испразнио је себе“ одричући се предности и права која је имао као једнак Богу, узевши уместо тога „обличје слуге“.

Исус је био одан Очевој вољи. Он је „понизио себе“ и постао „послушан до саме смрти, а смрти на крсту“ (Филибљанима 2,8). Христос нам пружа пример како треба да изгледа живот надахнут Светим Духом. То је живот добровољне и понизне послушности Очевој вољи. То је живот молитве посвећен служби и јеванђељу, живот испуњен ватреном жељом да се други спасу и доведу у Очево царство.

Апостол Павле каже да су новозаветни верници, надахнути Светим Духом, „примили благодат и апостолство, да покоре све незнабошце вјери имена његова“ (Римљанима 1,5). Незнабошци се, с друге стране, „уз пркос супроте истини а покуравају се неправди“, па ће добити „немилост и гњев“ (Римљанима 2,8).

РАЗМИСЛИТЕ: У Римљанима 6,15-23 Павле употребљава два супротна израза, „робови греха“ и „слуге праведности“. У Римљанима 8,12-17 описује „дух ропства“ и „дух посинаштва“. Шта вам ваша сопствена искуства са Господом, ваша вера, ваша борба против греха и борба да вас Бог прихвати говоре о значењу ова два назива?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„На почетку пута који води у вечни живот Бог је ставио веру, и Он нас води целим путем светлошћу, миром и радошћу које пружа добровољна послушност. Путник на тај начин увек има пред собом знак свога високог звања у Христу. Награда је увек на видику. Њему су Божје заповести праведност и радост и мир у Духу Светоме.“ (Елен Вајт, *In Heavenly Places*, стр. 183)

„Обећање о Светоме Духу није ограничено ни на доба ни на расу. Христос је изјавио да ће утицај Његовог Духа бити са Његовим следбеницима све до краја. Од дана Педесетнице до данашњег времена, Утешитељ је послан свима који су се потпуно предали Господу и Његовој служби. Свима који су прихватили Христа за свога Спаситеља Свети Дух је долазио као Саветник, као Онај који их посвећује, као Водич и Сведок. Што су ученици пажљивије следили Исуса, то су јасније и снажније сведочили о љубави свога Откупитеља и о Његовој спасоносној благодати. Људи и жене који су током дугих столећа прогонства и невоља у великој мери уживали присутност Светога Духа у свом животу стајали су као знак, као чудо у свету. Пред анђелима и људима откривали су преображавајућу моћ откупитељске љубави.“ (*Ајосџолска црква – Христовим џрајом*, стр. 49)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Читајте текст у Делима 5,1-11. Шта можемо да научимо из ове потресне и у извесној мери и застрашујуће приче? Шта мислите зашто су Ананија и Сапфира морали да претрпе тако страшне последице својих поступака?
2. Размислите мало више о делу поуке за четвртак, која говори о томе како је Исус „испразнио себе“ да би могао да испуни оно што је дошао да учини. Како бисмо могли да то начело применимо на себе, на наш пут са Господом? Зашто је, посебно док тражимо пробуђење и реформу у свом животу и у Цркви, ова врста самоодрицања и умирања себи тако важна?
3. „Још мало па ћеш ме наговорити да постанем хришћанин.“ (Дела 26,28). У разреду разговарајте мало више о значењу ових судбоносних речи.

ПРИЗНАЊЕ И ПОКАЈАЊЕ – УСЛОВИ ПРОБУЂЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 5,30-32; 2. Коринћанима 7,9-11; 3. Мојсијева 5,5; 1. Јованова 1,9; Јеврејима 12,17; Псалам 32,1-8.

Текст за памћење: „Ко крије пријеступе своје неће бити срећан, а ко признаје и оставља добиће милост.“ (Приче 28,13)

Цело Писмо показује да покајање и признање припремају пут за духовно пробудење. Бог је увек припремао свој народ да учини велика дела за Њега наводећи га на покајање због својих греха. Када једном препознамо своје грехе и признамо их, налазимо се на сигурном путу да их и победимо.

„Не доцни Господ с обећањем, као што неки мисле да доцни, него нас трпи, јер неће да ко погине, него сви да дођу у покајање.“ (2. Петрова 3,9) Покајање и признање су два предуслова која морамо испунити да бисмо примили силу Духа у обилној мери.

У поуци за ову седмицу истраживаћемо важност истинског покајања за изливање Светога Духа, као што је то представљено у Делима апостолским. Осим тога, упоредићемо право покајање са лажним покајањем. Изнад свега, открићемо да је покајање дар који нам даје Свети Дух како би нам помогао да одражавамо Христову љубав према онима око нас.

ПОКАЈАЊЕ – ДАР ОД БОГА

У току седмица које су претходиле празнику Педесетнице, ученици су озбиљно тражили Бога у молитви. Текст у Делима 1,14 каже да су били „једнодушно у молитвама и у мољењу“. Ово искуство „једнодушности“ показује снажно јединство и склад међу Христовим следбеницима што не би било могуће без покајања и признања. Молитва и признање припремају пут за оно што треба да дође.

Читајте текст у Делима 5,30-32. Коју важну тачку треба да нагласимо на основу свега што је Петар овде рекао?

Петар је нагласио две критичне тачке: прво, покајање је дар. Када отворимо своје срце позивима Светога Духа, Исус нам даје дар покајања. Друго, сами ученици су били сведоци стварности покајања у свом животу. Они нису само проповедали покајање, они сами су га доживели.

„Док су чекали испуњење обећања, ученици су понизили своје срце у правом покајању и признавали своје неверовање. Када су призвали у сећање речи које им је Исус упутио пре своје смрти, потпуније су схватили њихово значење. (...) Док су размишљали о Његовом светом, чистом животу, осећали су да никакав напор не би био превелик, ниједна жртва претерана, када би својим животом могли да посведоче о благиости Христовог карактера.“ (Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 36)

Покајање и признање су теме о којима се расправља у целој књизи Дела апостолских (Дела 17,30.31; 26,19.20). Управо нас „доброта Божја“ наводи на покајање; осведочавајућа сила Светога Духа указује нам на потребу за Спаситељем који опрашта грехе. У исто време, морамо имати на уму да Свети Дух никада не станује у непокајаном срцу (Римљанима 2,8; Дела 2,38.39; 3,19). Свети Дух испуњава срца која су се испразнила од себичних жеља, од тежње за личним признањем, чежње за личном славом.

РАЗМИСЛИТЕ: Зашто је тако тешко признати своје грехе и покајати се за њих? Зашто је тако лако дозволити своме „ја“ да стане на пут истинском покајању?

ДЕФИНИЦИЈА ИСТИНСКОГ ПОКАЈАЊА

Како је апостол Павле описао истинско покајање? 2. Коринћанима 7,9-11.

Покајање је жалост због учињених греха коју у нама покреће Бог. Она обухвата и одлуку да одбацимо сваки посебни грех на који нас упозори Свети Дух (Језекиљ 14,6; Захарија 1,4). Истинско покајање не наводи хришћане на дубоку депресију због грешне природе њихових дела. „Јер жалост која је по Богу доноси за спасење покајање.“ (2. Коринћанима 7,10) Она нас усмерава на Христову праведност, а не на нашу грешност. Она нас наводи на ревност у „гледању на Исуса, зачетника и свршитеља наше вјере“ (2. Коринћанима 7,11; Јеврејима 12,2).

У целом Новом завету, величина нашег греха никада није већа од Његове неизмерне благодати. „Јер гдје се умножи гријех, још већма ће се умножити благодат.“ (Римљанима 5,20) То се свакако остварило у искуству апостола Павла.

Читајте текст у 1. Тимотију 1,14-17 и у Делима 26,10-16. Шта нам ти текстови говоре о Павловој грешности и о Исусовој праведности?

Када је апостол Павле схватио да је прогонио Господа славе, пао је на колена у истинском покајању и признању. Целог свог живота неуморно је износио причу о својој грешности и о Божјој благодати. Покајање га није оставило у стању депресије; уместо тога, одвело га је у наручје Спаситеља који све опрашта и свакога воли. Признање греха није га навело да се осећа кривљим него раније. Није се усредсређивао на своју некадашњу неправедност, већ на то колико је Исус праведан и добар.

РАЗМИСЛИТЕ: Да ли сте се икада осећали као највећи од свих грешника? Ако не највећи, онда бар тако грешни да се не можете спасти? Како да научите да се ослоните на Исуса и на Његово обећање да ће нам Његова праведност бити довољна?

ИСТИНСКО ПОКАЈАЊЕ И ПРИЗНАЊЕ

Која духовна начела налазимо у 3. Мојсијевој 5,5; 1. Јовановој 1,9; Књизи пророка Исаије 1,16-1 и у Делима 26,19.20 о природи истинског покајања и признања?

Истинско покајање увек је праћено признањем познатих греха. Свети Дух нам не даје магловито осећање кривице. Он нас осведочава у одређене недостатке које имамо.

„Истинско признање увек има тачно одређен карактер и подразумева исповедање личних греха. Они могу бити такве природе да их треба изнети само пред Бога; то могу бити и неправде које треба признати појединцима који су због њих претрпели увреду; могу бити јавног карактера, и зато морају да буду јавно признати. Међутим, целокупно признање треба да буде јасно и тачно, јер признајете грехе за које сносите кривицу.“ (*Пути Христју*, стр. 38)

Свети Дух нас снажно осведочава откривајући нам нашу потребу за спасоносном благодаћу Исуса Христа. Покајање не наводи Бога да нас још више воли; уместо тога, оно нас оспособљава да још више ценимо Његову љубав. Признањем се не зарађује Божје опроштење; признање у ствари оспособљава нас да примимо Његово опроштење. Бог нас не воли више зато што смо се покајали, нити нас воли мање када пропустимо да то учинимо. Његова љубав према нама је стална. Једина променљива величина јесте наш одговор на деловање Светога Духа у нашем животу.

Истина је да су наша срца онемогућена да приме обиље благослова које је Бог припремио за нас зато што су наше духовне артерије зачепљене наслагама греха. Грех нас чини мртвима за позиве Светога Духа и отежава нам да се одазовемо на њих. Покајање и признање отварају запушене духовне артерије које воде према нашем срцу тако да можемо да примимо присутност и силу Светога Духа.

РАЗМИСЛИТЕ: Колико год да чезнемо за опроштењем када признајемо своје грехе и када се кајемо, морамо имати на уму да је то двосмерни процес. Како поступамо према онима који су нас повредили и траже наше опроштење? Иако такви могу бити потпуно недостојни нашег опроштења, да ли ипак треба да им опростимо, и зашто је тако важно за нас да им опростимо?

УПОРЕЂЕЊЕ ИСТИНСКОГ И ЛАЖНОГ ПОКАЈАЊА

У Библији има неких нарочитих примера људи који су тежили за покајањем, али којима Бог ипак није опростио. Ти људи су били жалосни, признали су своје грехе, али нису добили опроштење. Читајте извештаје о Фараону, Валааму, Исаву, и Јуди у 2. Мојсијевој 12,29-32; 4. Мојсијевој 22,32-35; Јеврејима 12,17; Јеванђељу по Матеју 27,4.

Која заједничка нит се провлачи кроз све ове приче у односу на покајање и признање?

Један израз у Јеврејима 12,17 сажима све ове текстове. Говорећи о Исаву, текст каже да се кајао само када је желео да наследи благослов. Слично Фараону, Валааму и Јуди, и Исавово срце се није сломило због бола који је његов грех нанео његовој породици или Богу. Њему је било жао што није примио оно што је мислио да му с правом припада. Његове побуде нису биле непорочне и чисте. Његова жалост је била себичне природе. Лажно покајање се усредсређује на последице греха, а не на сам грех.

Закон сејања и сабирања плода Божји је закон. Истина је да грех доноси жалосне последице, али покајање није заокупљеност негативним последицама греха. Уместо тога, покајника мучи срамота и жалост коју наш грех наноси Богу.

Истинско покајање увек има три обележја: прво, жалост зато што је наш грех сломио Божје срце. Ми смо рањени зато што смо ранили Онога који нас толико воли! Друго, ми смо поштено признали одређене грехе које смо учинили. Истинско покајање не настоји да пронађе изговоре. Оно не пребацује кривицу на неког другог. Оно преузима одговорност за своја дела. Треће, истинско покајање увек садржи и одлуку да се окренемо од греха. Не може бити никаквог истинског покајања уколико нема и одговарајуће реформе у животу.

Лажно покајање, с друге стране, усредсређено је на себе. Оно се брине због последица греха. То је емоционално стање жалости због греха зато што он повлачи за собом негативне последице. Оно тражи изговоре и окривљује неког другог. Оно није заинтересовано за промену понашања уколико та промена не доноси неку личну корист.

ИСЦЕЉУЈУЋА СИЛА ПРИЗНАЊА

Признање пробија чир кривице и дозвољава отровном гноју да истекне. Признање представља излечење на много начина. Оно отвара наше срце да прими Божју благодат. Путем признања ми прихватимо опроштење које нам Христос бесплатно нуди на крсту. Признање је исцељење јер нам омогућава да примимо благодат. Признање, осим тога, уклања сметње између нас и других људи. Оно лечи односе.

Читајте текст у Псалму 32,1-8. Шта нас ови редови уче о признању и покајању?

Читајте текст у Делима 24,16. Апостол се труди да има чисту савест пред Богом и пред људима. Шта то значи?

Да ли је свест о кривици добра или лоша? То зависи од много чега. Уколико нас Свети Дух осведочава у грех, и ако нас кривица због греха води Исусу, свест о кривици је добра. Ако смо, опет, већ признали своје грехе, а настављамо да се осећамо кривима, таква свест о кривици може да постане разорна. „Такво осећање кривице мора да се остави у подножју крста на Голготи. Свест о грешности отровала је изворе живота и истинске среће. Исус каже: 'Ставите све то на мене. Ја ћу преузети ваше грехе. Ја ћу вам дати мир. Не одбацујте више своје самопоштовање, јер сам вас откупио по цену своје крви. Ви сте моји. Ја ћу ојачати вашу ослабљену вољу, уклонићу вашу бригу савести због греха.“ (Елен Вајт, *Manuscript Release*, 9. књига, стр. 305) Исус је одговор на кривицу. Његова благодат уклања разорну кривицу коју грех товари на наша плећа.

Понекад, иако сте признали своје грехе, и даље се осећате кривима. Зашто? Један од разлога би могло бити и то што ђаво покушава да вам одузме сигурност у спасење. Он воли да поткопава радосну вест о сигурности опроштења и спасења које имамо у Исусу. Друго, можда вам Свети Дух указује на неку препреку између вас и других људи. Ако смо некога повредили, наша узнемирена савест ће се умирити када признамо своју кривицу особи коју смо повредили.

РАЗМИСЛИТЕ: На који начин је свест о кривици утицала на ваш однос са Господом и ближњима? Шта бисте могли да учините да уклоните терет кривице који носите? Иако сте чинили зло, што терет кривице чини оправданим, која обећања вам могу помоћи да га уклоните?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Бог неће прихватити признање без искреног покајања и промене. У животу треба да постоје одлучне промене; све што вређа Бога треба напустити. Ово ће бити резултат истинске жалости због греха. Посао који морамо да обавимо јасно је описан: 'Умијте се, очистите се, уклоните злоћу дјела својих испред очију мојих. Учите се добро чинити, тражите правду, исправљајте потлаченога, дајите правицу сироти, браните удовицу.' (Исаија 1,16,17) 'И врати безбожник залог, и врати што је отео, и стане ходити по уредбама животним, не чинећи безакоње, доиста ће бити жив, неће умријети.' (Језекиљ 33,15)“ (*Пути Христју*, стр. 39)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Коју кључну поуку о опроштењу можемо извући из Исусове спремности да опрости онима који су Га прикивали на крст? Ако је Он био спреман да то учини, колико више би требало да ми будемо спремни да опростимо онима који су нас повредили?
2. Како је за вас лично признање греха постало благослов? На који начин вам је помогло у односима, не само са Господом, него и са ближњима?
3. Иако смо ове седмице читали о потреби да понекад признамо другима своје грешке којима смо их повредили, зашто увек морамо бити врло пажљиви како разговарамо са другима?
4. Истинско покајање, као што смо читали, обухвата и одбацивање греха. Међутим, шта се догађа ако, борећи се са грехом, поново погрешимо? Да ли то значи да наше покајање није било искрено? Да ли то значи да не можемо да поново добијемо опроштење? Када би то било истина, какву наду би имао било ко од нас? Како да схватимо природу библијског покајања, али и да увек имамо на уму стварност своје грешне природе?
5. На основу онога што смо проучавали у току ове седмице, зашто је покајање тако важан део целокупног пробуђења и реформе? На који начин појмови „пробуђење“ и „реформа“ садрже у себи идеју да нам је заиста неопходно да се покајемо?

ЈЕДИНСТВО - ЈЕМСТВО ПРОБУЋЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 17,9-11. 20-24;
1. Коринћанима 12,12-18; Дела 4,32.33; 1,8; 15,1-31; Матеј 18,16-20.

Текст за памћење: „Молим вас дакле ја сужањ у Господу, да се владате као што приликује вашем звању у које сте позвани. Са сваком понизношћу и кротошћу, с трпљењем, трпећи један другог у љубави, старајући се држати јединство Духа у свези мира.“ (Ефесцима 4,1-3)

Јединство је битан саставни део пробуђења. Сукоби, поделе и свађе не стварају атмосферу која је погодна за пробуђење. На дан Педесетнице, Свети Дух се излио на Цркву која се ујединила око Христове мисије у свету. Њихове безначајне разлике биле су подређене Христовом позиву да се прошири мисија. Борба за првенство је престала у светлости Христовог налога да се достигну изгубљени и да им се објави порука јеванђеља. Да су се први Христови следбеници бавили настојањем да приграбе моћ, дело би било осујећено од самог почетка. Уместо тога, осведочени Светим Духом да треба да умру себи, они су се ујединили у намерама и у мисији.

Укратко, тамо где нема јединства не може бити ни пробуђења. Тамо где владају љубомора, завист и борба за првенство не може бити ни силе Светога Духа. Према томе, колико је важно да научимо да рушимо препреке које нас понекад раздвајају тако да можемо да остваримо јединство које је Христос желео да створи у својој Цркви!

ОДГОВОРИ НА ИСУСОВУ МОЛИТВУ ЗА ЈЕДИНСТВО

Текст у 17. поглављу Јеванђеља по Јовану садржи Исусову велику посредничку молитву. Он открива шта је заокупљало Његове мисли у том значајном тренутку историје ове планете.

Читајте текст у Јовану 17,9-11.20-24. Шта је представљало жељу и тежњу Христовог срца? Зашто је то Њему било тако важно? На који начин су међусобни односи ученика приказивали истинску хришћанску веру? Види Дела 4,32.33.

Јединство је припремило срца ученика да приме пунину силе Светога Духа. Христова молитва за Његову Цркву била је услышена. Они су уклонили своје неспоразуме. Љубав је победила. Сукоби су престали.

„А у народа који вјерова бјеше једно срце и једна душа; и ниједан не говораше за имање своје да је његово, него им све бјеше заједничко. И апостоли с великом силом свједочаху за васкрсење Господа Исуса Христа; и благодат велика бјеше на свима њима.“ (Дела 4,32.33)

Овај текст повезује „једно срце и једну душу“ ученика са „великом силом“ сведочења. У изазовним околностима првог века у Јерусалиму, у време када је хришћанство било неомиљено, ови посвећени хришћани делили су своја средства. Подупирали су једни друге. Одбацили су своје личне амбиције. Њихово несебично држање и великодушност духа припремили су их да приме пунину силе Светога Духа неопходну за сведочење.

„Запазите да је Дух био изливен када су ученици постигли савршено јединство, када више нису тежили за првим местима. Били су једнодушни. Сви неспоразуми су били уклоњени.“ (Елен Вајт, *Counsels for the Church*, стр. 98)

РАЗМИСЛИТЕ: Зашто је испуњење Исусове молитве у Јовану 17 тако важно за нашу Цркву? Шта Исусова жеља за јединством у Цркви првога века открива о Његовој жељи за Његову Цркву данас?

Новозаветни свет у првом веку био је подељен по класама, друштвеном положају и полу. Било је то друштво испуњено друштвеним немирима. Замисао о једнаким правима, слободи и људском достојанству није била ни прихваћена ни примењена.

Онда се појавило хришћанство и изазвало праву друштвену револуцију. Исусова учења о једнакости, правди, старању о сиромашнима, поштовању потиснутих и одбачених деловала су радикално. У исто време, новозаветни верници су се сјединили око суштинских вредности Божјег стварања и откупљења. Проповедали су да је Бог створио сва људска бића и да је откупљење доступно свима захваљујући Христовом крсту. Крст је показивао да је сваки човек, без обзира на свој положај у свету, неизмерно важан у Божјим очима.

На који начин следеће слике описују систем у ком се различити верници, без обзира на свој друштвени положај, стапају у једну складну целину? 1. Коринћанима 12,12-18; 1. Петрова 2,4.5.

Које слике би биле успешније у описивању јединства у Цркви? Апостол Павле се служи сликом тела да опише Цркву и њене вернике. Тело је чврсто повезана целина. Верници Цркве су, као и тело, међусобно повезани и зависе један од другог. Сваки део има своју улогу. Ако један део тела страда, и цело тело трпи (1. Коринћанима 12,18-26).

Петар додаје слику духовне грађевине, са верницима као камењем које се савршено уклапа у целину славне цркве, која својим јединством прославља Христово име. Према овим сликама, сваки верник је дубоко повезан са свима осталима. Управо је ова веза кроз заједницу љубави, у свету поремећених односа, борбе за власт и подељених интереса, морала представљати снажан доказ у прилог хришћанства. Исус је јасно изразио ту свеопшту истину овим речима: „По томе ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом.“ (Јован 13,34.35)

РАЗМИСЛИТЕ: На који начин ваша месна црква одражава јединство о ком је овде реч? Упитајте и сами себе: да ли доприносите успостављању јединства међу верницима? Да ли можда својим понашањем отежавате проблеме са којима се суочава ваша месна црква?

Јединство које су успоставили новозаветни верници имало је много шире темеље него што је само емоционална повезаност међу верницима.

Читајте текстове у Делима 1,8; 4,33; 5,42; 9,31; 28,28-31. Која ревност је прожимала целокупну новозаветну Цркву? На који начин је та ревност сједињавала све вернике?

Ученици су били обузети нечим што је било далеко веће од њих самих. Христов налог да се јеванђеље однесе у цео свет као да је уклонило све њихове личне амбиције. Црква не може да однесе јеванђеље људима уколико није сједињена, а она никада неће бити сједињена све док не буде обузета ревношћу да проповеда јеванђеље.

Заједничка мисија је велики ујединитељ. Први верници су се окупљали око мисије. Живот, смрт, васкрсење, свештеничка служба, повратак Господа Исуса, све их је то повезивало у једну целину. Нови завет је био укорјењен у „апостолској науци“ (Дела 2,41.42). Учења Исуса Христа представљала су темељ њиховог јединства.

Апостол Петар први је употребио појам „садашња истина“ или „истина за садашње време“ (2. Петрова 1,12). Порука садашње истине за Петрове дане уједињавала је Цркву и водила је напред: Исус Христос из Назарета представља испуњење месијанских пророчанстава Старога завета. Црква је била уједињена око једне хитне истине за „садашње време“ која је објављивала испуњење пророчанстава.

Сада, у овим завршним данима историје ове Земље, Бог је своме народу поверио хитну вест истине за садашње време (Откривење 14,6-12). То је порука „вечног јеванђеља“ у контексту суда, послушности и повратка нашега Господа. То је порука која треба да нас сједини као чланове глобалне породице. Уколико та порука буде разводњена, ако буде потиснута на друго место или буде сматрана трагом прошлости, јединство Цркве ће бити разбијено, а њена мисија ће изгубити своју хитност. Уколико порука Цркве буде погрешно схваћена или изопачена, и њена мисија ће постати неодређена. Само објављивање пророчке поруке тројице анђела из Откривења 14 представља разлог постојања ове Цркве.

РАЗМИСЛИТЕ: На који начин и колико сте повезани са нашим поруком и мисијом? Или, зашто сте верник ове Цркве, а не неке друге?

ЦРКВЕНА ОРГАНИЗАЦИЈА – СТРУКТУРА КОЈА УЈЕДИЊУЈЕ

Нови завет открива да је прва Црква имала одређену организациону структуру. Та структура је помагала да се одржи доктринарно јединство Цркве и да се сачува њена усмереност на мисију.

У шестом поглављу Дела апостолских, мала група ученика се окупила да реши проблем расподеле хране удовицама и грчким обраћеницима. Изабрали су ђаконе, службенике Цркве који ће се бавити тим послом. Верници су поштовали ауторитет ових старешина.

Када се апостол Павле обратио пред вратима Дамаска, био је упућен Ананији, представнику цркве у том граду (Дела 9,10-17). После крштења које је обавио Ананија, Павле се по упутству Светога Духа састао са старешинама цркве у Јерусалиму да потврди своју мисију (Дела 9,26-30).

У двадесетом поглављу Дела апостолских, Павле се састаје са старешинама цркве у Ефесу и позива их да буду будни и да се чувају лажних учитеља и њихових лажних наука (Дела 20,17.27-32).

Како је новозаветна Црква решила проблем обрезања? Дела 15,1-31.

Јерусалимски сабор је спасао Цркву првог века од озбиљног раскола. Црквена организација с управном влашћу била је битна за чување чистоте учења новозаветне Цркве. У овом случају, представници месних цркава били су послани у Јерусалим да учествују у расправама о науци које су имале озбиљан утицај на будућност Цркве. Када су ови представници постигли споразум, написали су своје закључке и послали су их свим месним црквама у којима се појављивао овај проблем: у Антиохију, Сирију и у Киликију (Дела 15,23).

Верници су прихватили закључке сабора у Јерусалиму и радовали се што их је Свети Дух водио да нађу одговор на своја питања (Дела 15,30-35).

РАЗМИСЛИТЕ: Ако сте верник Цркве, онда сте свакако укључени и у њену структуру. Каква је ваша улога у тој структури? Како бисте могли да budete активније укључени у деловање своје месне цркве?

ПОСТИЗАЊЕ ЈЕДИНСТВА

Што смо ближе Исусу, то смо ближе и једни другима и у стању да јасније сагледавамо духовне проблеме. Христов Дух нас оспособљава да друкчије и приступамо једни другима. Ситнице које су нам некада тако сметале сада су сведене на своју праву меру Христовом благодаћу. Непријатељства која смо некада гајили сада су разрешена у светлости Његове величанствене благодати. Стари сукоби и расправе су нам постали неважни. Препреке које су нас раздвајале сада су уклоњене. Јеванђеље је излечило поремећене односе.

Када се Свети Дух излио у пунини на дан Педесетнице, међусобно понашање ученика се драматично променило. У светлости која је блистала са крста, друкчије су сагледавали једни друге.

„Сваки хришћанин је у свом брату гледао откривење божанске љубави и добротинства. Један интерес је преовладавао; једна врста такмичења заменила је сва остала; верници су чезнули да по карактеру постану слични Христу и да раде на ширењу Његовог царства.“ (*Апостолска црква – Христовим шрајом*, стр. 48)

Набројте неке обичаје који су унапређивали јединство међу хришћанима првог века. Зашто ти обичаји тако снажно сједињују вернике? Матеј 18,16-20; Дела 1,14; 12,5.12; 6,7; Матеј 28,16-20.

Жеља за јединством не значи да је јединство већ и достигнуто. Новозаветна Црква се заједнички молила и разговарала. Заједнички је проучавала и Божју Реч, заједнички је радила на ширењу еванђеоских истина. Молитва, проучавање Божје Речи и сведочење представљају моћне елементе који стварају, унапређују и чувају јединство Цркве. Када се молимо једни за друге, ми се приближавамо једни другима. Учествовање у еванђеоским делатностима развија свест о јединству и заједништву. Жива, динамична, сједињена и ревностна црква јесте црква чији се верници моле заједно, проучавају заједно Божју Реч и заједно се труде да задовоље духовне и остале потребе своје околине.

РАЗМИСЛИТЕ: Које силе угрожавају јединство ваше месне цркве или чак Цркве као целине? Зашто је тако важно да схватимо које су то силе и да се припремимо како бисмо се ухватили у коштац с њима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Међу овим првим ученицима виделе су се изразите разлике. Требало је да постану учитељи свету иако су представљали веома различите типове карактера. Да би успешно обавили дело на које су били позвани, ови људи, који су се толико разликовали по природним особинама и животним навикама, требало је да постигну јединство осећања, мисли и поступака. Исусов циљ је био да им помогне да остваре то јединство. Да би у томе успео, уложио је напоре да их уједини са собом.“ (*Айосџиолска црква – Христџовим џираџом*, стр. 20)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Зашто је сједињена структура Цркве тако важна за све нас? Шта би се догодило са нашом мисијом, са нашом вешћу и са нашом Црквом као целином када би месне цркве, области, уније и дивизије кренуле свака својим посебним путем?

2. Покушајте у разреду да одговорите на питање: зашто сам прихватио позив да се прикључим Цркви?

3. Колико год да је јединство важно за Цркву, постоји ли и нешто што је још важније? Ако је тако, шта је то? На пример, када се бавио онима који су ширили науке са којима се није слагао, апостол Павле је написао ове речи: „Али, ако и ми или анђеџо с неба јави вам јеванђеље друкчије него што вам јависмо, проклет да буде. Као што прије рекосмо и сада опет велим: ако вам ко јави јеванђеље друкчије него што примисте, проклет да буде!“ (Галатима 1,8.9) Шта би се догодило са јединством када би се појавиле теолошке разлике?

4. Размотрите питање колико су наша вест и мисија кључне за наш целокупни идентитет као Цркве? Усталом, која би била сврха нашег постојања без вести коју једино ми објављујемо свету? У исто време, који су то други чиниоци који нас сједињују као Цркву? Другим речима, шта бисмо могли да понудимо свету осим наше мисије и поруке да бисмо оправдали своје постојање као Цркве? Зашто је и то тако важно?

5. Зашто је јединство тако кључно у сваком пробуђењу и реформи међу нама?

РАЗБОРИТОСТ - ЗАШТИТА ПРОБУЂЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 17,3; 1. Јованова 2,3-6; Матеј 23,27.28; 2. Солуњанима 2,9-12; 1. Коринћанима 12,4-7.

Текст за памћење: „Гледај како љубим заповијести твоје, Господе, по милости својој оживи ме. Основа је ријечи твоје истина, и вјечан је сваки суд правде твоје.“ (Псалам 119,159.160)

У току првих дана своје службе, проучавао сам Библију са једном породицом у пољопривредном крају на северу земље. Једнога дана човек високог раста ушао је у собу у којој смо проучавали, са великом цигаром у устима. Укључивши се у наш разговор, покушао је да нам објасни да га је Господ излечио од рака на плућима!

Често сам размишљао о том догађају. Тај човек је искрено веровао да га је Свети Дух на чудесан начин излечио. Међутим, да ли је његово веровање да је излечен чинило ту тврдњу истинитом? Да ли су знаци и чудеса увек доказ да се ради о деловању Светога Духа? Да ли можемо да темељимо своју веру једино на знацима и чудесима? Коју улогу знаци и чудеса имају у лажним пробуђењима?

Када размишљамо о пробуђењу, морамо да се упитамо: да ли је могуће да ђаво покрене лажни верски покрет и остави утисак да се ради о истинском духовном пробуђењу?

У току ове седмице проучаваћемо духовне знаке истинског пробуђења и упоредити их с очигледним знацима лажног пробуђења. Познавање разлике између једног и другог пробуђења може нам помоћи да не паднемо као жртве непријатељеве преваре.

БОЖЈА ВОЉА И ЊЕГОВА РЕЧ

Свака права духовност усмерена је на познавање Бога и на испуњавање Његове воље (Јован 17,3; Јеврејима 10,7). Свако такозвано пробуђење које се усредсређује на доживљај, уместо на труд да се послуша Божја Реч, потпуно промашује свој циљ. Свети Дух нас никада неће водити тамо куда нас Божја Реч не би повела. Свети Дух нас наводи на послушност Божјој Речи (2. Тимотију 3,15.16). Божја Реч је темељ и суштина сваког истинског пробуђења.

Шта нам следеће речи Псалма 119 откривају о пробуђењу и о Божјој Речи? Које духовне врлине Божја Реч развија у нашем животу? (Псалам 119,25.28.49.50.67.81.105.116.130.154) Шта ова обећања практично значе у нашем искуству са Господом?

У својој проповеди о Хлебу живота, Исус је изложио суштину сваког пробуђења и темељ сваког духовног живота. „Дух је оно што оживљава, тијело не помаже ништа. Ријечи које вам ја рекох дух су и живот су.“ (Јован 6,63) Исусова изјава је изузетно важна. Свети Дух, који је извор сваког духовног пробуђења, говори преко Божје Речи да би онима који је схвате вером дао истински духовни живот. Пробуђење се догађа када Свети Дух усади Христове речи у наше мисли. „Не живи човјек о самоме хљебу, но о свакој ријечи која излази из уста Божјих.“ (Матеј 4,4)

„У многим покретима за оживљавање вере који су се појавили у раздобљу од педесетак последњих година, био је на делу исти утицај, у већој или мањој мери, који ће се показивати и у будућим много већим покретима. Било је видљиво покретање осећања, мешање истинитог са лажним, што је све било добро смишљено да заведе с правог пута. Ипак, нико не треба да буде преварен. У светлости Божје Речи није тешко одредити природу тих покрета. Где год су људи занемарили сведочанство Светога писма, где год су одбацили његове јасне истине, које испитују душу и позивају на самоодрицање и одвраћање од света, можемо бити сигурни да им Бог неће дати свој благослов. Према правилу које је дао сам Исус – ‘По родовима њиховијем познаћете их.’ (Матеј 7,16) – потпуно је јасно да ти покрети нису дело Божјега Духа.“ (Велика борба, стр. 451,452)

Суштина истинског пробуђења јесте откривање Божје воље као што је показана у Божјој Речи. Исус је живео животом који је био под утицајем Светога Духа. Од рођења па све до смрти, Свети Дух Га је водио и давао Му снагу.

БОЖЈА ЉУБАВ И ЊЕГОВ ЗАКОН

Суштина пробуђења је упознавање Исуса. То је оживљавање духовних способности душе. То је лично и животно важно искуство са Спаситељем. Упознати Исуса – стварно Га упознати као Пријатеља – то је срж сваког пробуђења. Из дубине свог личног искуства с Исусом, апостол Павле каже да се моли за вернике у Ефесу да „познају претежнију од разума љубав Христову и да се испуне сваком пунином Божјом“. (Ефесцима 3,19)

То је нешто сасвим супротно причи о десет девојака последњег времена, од којих су пет имале само спољашњи облик побожности и религије, док им је недостајало блиско искуство с Исусом. Говорећи о њиховој великој потреби, Исус је додао: „Заиста вам кажем, не познајем вас!“ (Матеј 25,12)

Познавање Бога нас увек наводи на послушност. Божји закон показује Његову љубав. Дубоки однос са Христом буди у нама и дубљу жељу да Му угодимо. Послушност је род љубави. Што више волимо Христа, то ћемо осећати и дубљу жељу да Га слушамо. Такозвано пробуђење које не наглашава покајање због времена када смо намерно кршили Његов закон не може уживати наше поверење. Верска ревност може довести до узлета верских осећања, али ће јој недостајати трајна промена.

**За апостола Јована, шта је доказ да стварно познајемо Бога?
1. Јованова 2,3-6; 4,7.8.20.21.**

У овим текстовима Јован истиче две кључне чињенице. Прво, познавање Бога наводи на држање Његових заповести. Друго, љубав према Богу наводи и на љубав према ближњима. Јованов нагласак је врло јасан. Истинска духовност доводи до промене живота. Суштина пробуђења није неко топло осећање Исусове близине. То је преображен живот пун радости због служења Исусу. Божји велики циљ са свим пробуђењима јесте да нас привуче себи, да продуби нашу посвећеност Његовом плану за наш живот и да нас покрене на сведочење и службу у Његовом делу.

РАЗМИСЛИТЕ: Како изгледају ваши односи са ближњима? Шта вам сви ти односи говоре о вашем односу са Богом? На које начине бисте могли да напредујете у свом односу са Богом и у односу са ближњима?

ФОРМАЛИЗАМ, ФАНАТИЗАМ И ВЕРА

Један од изазова сваког истинског пробуђења представља пробијање ледене површине хладног формализма, уз истовремено избегавање пламена фанатизма. Формализам је доследна помиреност са постојећим стањем, која се задовољава спољашњим исказивањем религије, иако занемарује живу стварност вере. Фанатизам је склон крајностима.

Често је неуравнотежен, јер се усредсређује на један вид вере, док занемарује све остале. Фанатизам је склон самоправедности и осуђивању оних који се не слажу са његовим гледиштима. Апостол Павле је чезнуо да хришћанска Црква више не буде као „мала дјеца коју љубља и заноси сваки вјетар науке, у лажи човјечјој, путем пријеваре“ (Ефесцима 4,14)

Шта смо научили о онима који мисле да знаци и чудеса потврђују да су верни Исусови следбеници? Матеј 7,21-23.

У погледу ових искустава, суштина је у предању срца. Знаци и чудеса никада не могу да заузму место аутентичне библијске вере. Они нису замена за покорвање Божјој вољи и Његовој Речи. Суштина стварног пробуђења је вера тако дубока да води ка послушности, ка животу покорности Божјој вољи. Пробуђење утемељено на Библији представља одјек Јованових речи: „Јер сваки који је рођен од Бога побјеђује свијет; и вјера је наша ова побједа која побиједи свијет.“ (1. Јованова 5,4)

„Која врста вере је у стању да победи свет? То је вера у Христа као личног Спаситеља – то је вера која се, препознавши своју беспомоћност, своју крајњу неспособност да спасе себе, хвата за Помоћника који је моћан да спасе, као за своју једину наду.“ (Елен Вајт, *Reflecting Christ*, стр. 21)

РАЗМИСЛИТЕ: Чему сте ви склони: формализму и традицији или трагању за доживљајима и узбуђењем? Међутим, ако сте сувише склонни једном или другом, како да пронађете равнотежу?

СЛУЖБА И ЧУДА

Лажна пробуђења често стављају највећи нагласак на чуда. Истинско пробуђење се усредсређује на службу. Лажна пробуђења наглашавају спектакуларне знаке и чуда; истинско пробуђење препознаје да је највеће чудо препорођен живот.

Исусова чуда излечења сведочила су да је Он Месија. Као наш Откупитељ пун сажаљења, Спаситељ се старао да ублажи патње људских бића. Међутим, Њему је још више стало до спасења свих људи, које ће додирнути својом благодати исцељења. Сврха Исусове службе откупљења била је да „нађе и спасе“ изгубљене (Лука 19,10). Обраћајући се верским поглаварима после исцељења узетога, Исус је рекао: „Али да знате да власт има син човјечији на земљи опраштати гријехе (тада рече узетоме): устани, узми свој одар и иди дома.“ (Матеј 9,6) Одговор мноштва на ово чудо било је слављење Бога.

Чуда су била део Исусове откупитељске службе, али нису била основни разлог Његовог доласка на Земљу.

Шта можемо да научимо из следећих текстова, који говоре о томе како људи могу да буду преварени у последње дане? 2. Солуњанима 2,9-12; Матеј 24,11-13.24; Откривење 19,20.

Ови људи ће бити преварени лажним чудесима „јер љубави истине не примише“. Када жеља за спектакуларним доживљајима постане далеко јача од жеље за новим животом у Христу, ум постаје подложен преварама. Парабола о богаташу и Лазару завршава се Исусовим проициљивим речима: „А Авраам им рече: ако не слушају Мојсија и пророка, да ко и из мртвијех устане неће вјеровати.“ (Лука 16,31) Другим речима, спектакуларни знаци и чудесна дела никада не могу да замене разумевање и придржавање упутстава Божје Речи. Послушност Богу је на првом месту; знаци и чуда, ако и када се десе, долазе на друго место.

РАЗМИСЛИТЕ: Коју врсту чуда сте доживели на свом путу са Господом? Шта сте научили из њих? Колико су чуда важна за вашу веру?

РОД И ДАРОВИ

Из којих основних разлога Бог даје дарове Светога Духа својој Цркви? 1. Коринћанима 12,4-7; Римљанима 12,4-8; Ефесцима 4,11-16.

Дарови Светог Духа се могу поделити у две основне категорије: неки дарови одговарају способностима, остали дарови представљају Божји позив. На пример, дарови помагања, гостопримства, опомињања и поучавања јесу способности које Бог даје неким верницима (Римљанима 12,6-8). Дарови апостолства, пророштва, евангелизма, пасторства и учитељства означавају позиве упућене одређеним верницима (Ефесцима 4,11.12). Обе категорије служе истој сврси. Све њих даје Дух да би ојачао духовни живот Цркве и да би је опремио за њену мисију. Духовни дарови нису сами себи сврха. Бог их даје на корист своје Цркве.

Шта је апостол Павле хтео да каже када се послужио изразом „ходите у Духу“ у Галатима 5,16? Читајте текст у Галатима 5,22-25 и наведите сваки дар који се стиче ходањем у Духу? Видите и Јован 15,1-7.

Свако такозвано пробуђење које није усмерено на род Духа, већ је обузето добијањем дарова Духа, представља опасност. Када би Бог обилно даровао дарове Духа верницима који не показују род Духа, Црква би постала место себичног разметања даровима. У Божјим очима, обратити се Богу тражећи небеску силу, док су истовремено канали душе затворени за њен утицај, може да изазове само разорне последице. Чувајте се покрета који се усредсређују на дарове и силу Светога Духа уместо на послушност Божјој вољи и на преображај карактера који показује род Духа.

РАЗМИСЛИТЕ: Шта бисте рекли неком ко је искусио нешто што сматра натприродним Божјим откривењем? Како бисте му помогли да препозна да ли му се заиста Бог јавио, или се радило о деловању супротне силе? Како нам разумевање стварности велике борбе између добра и зла помаже да нађемо прави одговор када се трудимо да установимо ко се или шта се крије иза неког наводног чуда?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Обећање Духа не цени се како би требало. Испуњење тог обећања не остварује се онако како би могло. Еванђеоска служба, управо зато што јој недостаје утицај Светога Духа, изгубила је снагу. Образовање, таленти, речитост, и свака природна и стечена способност могу да нам буду на располагању; без присуства Светога Духа ниједно срце неће бити дирнуто, ниједан грешник задобијен за Христа. С друге стране, када би се повезали са Христом, када би примили дарове Светога Духа, и Његови најсиромашнији и најнеукији ученици имали би силу да утичу на срца. Бог би их учинио каналима преко којих би ширио најснажнији утицај у свемиру.“ (*Христове очигледне поуке*, стр. 328)

„Павлове усрдне речи нису остале без плода. Свети Дух је деловао моћном силом и многи чије ноге су одлутале на туђе стазе сада су се вратили некадашњој вери у јеванђеље. Од тада су остали чврсти у слободи којом их је Христос даровао. У њиховом животу показали су се родови Духа: љубав, радост, мир, трпљење, доброта, милост, вјера, кротост, уздржање. (Галатима 5,22.23) Божје име се прославило, а многи су се прикључили броју верника у тој области.“ (*Ајџџолска црква – Христовим ѿрајом*, стр. 388)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Размислите о супротности између хладног формализма и необузданог фанатизма. Или, да ли су они увек супротстављени? Другим речима, може ли црква да буде фанатична и у исто време хладно формалистична? Ако је тако, како се то показује? Зашто обе крајности или свака од њих могу да делују разорно на пробуђење и реформу? Какво је стање у вашој месној цркви? Где се она налази у овом погледу? Како бисте могли да јој помогнете да пронађе праву равнотежу у својим схватањима?

2. Које доказе видимо да се у свету догађају лажна пробуђења? Како бисмо могли да препознамо да су лажна? С друге стране, да ли је погрешно веровати да Бог може да покрене пробуђење и међу онима који воле Господа, иако не знају све истине које су нама познате?

3. У разреду размотрите одговор на питање у делу поуке за четвртак о особи која мисли да је доживела натприродно искуство са Богом. Шта бисте могли научити из својих одговора на то питање?

РЕФОРМА – ПРОИЗВОД ПРОБУЂЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Дневника 20,17-20; 1. Коринћанима 6,19.20; Откривење 2,1-6; Римљанима 1,16.17; Откривење 14,6.7.12.

Текст за памћење: „Јер и онај који посвећује и они који се посвећују, сви су од једнога; заради тога узрока не стиди се назвати их браћом.“ (Јеврејима 2,11)

Пробуђење је трајан процес. Свакога дана наш Господ нас позива да искусимо радост Његовог присуства. Као што се Израил хранио маном која је падала са неба, и Исус нам пружа духовну гозбу свакога дана. Свакодневно се наша душа храни, наш дух освежава, и наша срца оживљавају док клечимо тихо пред Његовим престоном, размишљајући о Његовој Речи. Истинско духовно обновљење доводи и до промене у нашим плановима, обичајима и начину живота; то је оно што називамо реформом.

„А ви дакле љубазни, знајући напријед, чувајте се да пријеваром безаконика не будете одведени с њима, и да не отпаднете од своје тврђе.“ (2. Петрова 3,17) Појам реформа једноставно се односи на „растење у благодати“; то је дозвољавање Светоме Духу да усклади сваки аспект нашег живота са Божјом вољом. На оним подручјима на којима смо се удаљили од послушности, пробуђење буди нашу тежњу да угодимо Богу. Реформа нас наводи да доносимо изазовне одлуке, да се одрекнемо свега што стоји између нас и Њега.

ПРОРОКОВ ПОЗИВ НА РЕФОРМУ

Бог је често слао своје пророке да позову Израил на пробуђење. Репорма је редовно пратила та времена пробуђења. Важно је да запазимо да је, чак и онда када би се удалио од Бога, Израил и даље остајао Божји изабрани народ. Бог је стално слао своје веснике да враћају народ Богу. Примери пробуђења и реформе, забележени у Старом завету, често имају сличне карактеристике.

Пробуђење и реформа настајали су у Старом завету када год је долазило до обновљене послушности Божјој вољи. Кад би се Израил „окренуо да иде својим путевима“ и кад „сваки чињаше што му бјеше драго“ (Судије 21,25), Бог му је ускраћивао своје благослове и народ се суочавао са пропашћу и поразом.

Кад се једном приликом Божји народ суочавао са једним од својих највећих изазова – приликом битке с Амонцима и Моавцима – цар Јосафат је поступио као изузетно духован човек. Током целе кризе, цар се трудио да очи целог Израила усмери на Божју силу (2. Дневника 20,12).

Цар је препознао критичну тачку у процесу одржавања свеукупног пробуђења и реформе. Који озбиљни савет је дао своме народу? Какав духовни узор ми овде откривамо за унапређивање процеса пробуђења и реформе?

Читајте текст у 2. Дневника 20,1-20. Поновите укратко савет који је цар Јосафат дао народу у Јуди.

“Бог је био снага Јуде у овој кризи, и Он је снага свога народа и данас. Ми се не смемо ослањати на кнезове или постављати људе на Божје место. Морамо се сећати да су људска бића погрешива и да могу да буду у заблуди, а да Онај који има сву моћ представља нашу кулу одбране. У свакој невољи треба да знамо да је битка Његова. Његове резерве су неисцрпне, а привидне немогућности ће победу учинити још већом.“ (Елен Вајт, *Conflict and Courage*, стр. 217)

Јосафатово искуство описује суштину пробуђења и реформе. Он је предводио Израил у заједничком посту, молитвама, уздању у Бога и послушности Богу.

РАЗМИСЛИТЕ: Како бисте могли да научите да у време стреса и изазова примените духовна начела која су овде откривена? На који једини начин се вера заиста може показати?

ПАВЛОВ ПОЗИВ НА РЕФОРМУ У КОРИНТУ

У Павловој посланици Коринћанима, апостол изражава велику забринутост због духовног стања верника. Многи верници су одлутали од Господњег идеала. Стање је било озбиљно, укључујући и сексуални неморал, за који Павле каже да је невиђен чак и међу незнабошцима (1. Коринћанима 5,1). Појавило се велико мноштво проблема, и Павле је морао да се позабави њима. Усред оваквих околности, није тешко разумети зашто су коринтској цркви били потребни пробуђење и реформа.

Који савет је Павле упутио Коринћанима у вези са њиховим духовним стањем? Која је основна идеја следећих текстова?
1. Коринћанима 6,19.20; 9,24-27; 13,13; 15,1.2.27.28.

Апостол Павле позива вернике да се чврсто држе своје вере и да им Божја слава буде на првом месту у животу. Он уверава Коринћане у своју љубав и говори им да је Божја моћ далеко већа од искушења с којима се суочавају (1. Коринћанима 10,13).

Како је коринтска црква одговорила на Павлов савет? 2. Коринћанима 7,8-12.

Павле је био пун радости због одговора Коринћана. Иако је и даље имао разлога да се брине, написао им је: „Радујем се дакле што се у свему смијем ослонити на вас!“ (2. Коринћанима 7,16) Какве ли промене! У свом првом писму Коринћанима, Павле их укорава као „телесне“. У другом писму изражава потпуно поверење у њихово ново искуство са Богом. Свети Дух је покренуо духовно обновљење Коринћана. Ово пробуђење је довело и до одговарајуће реформе. Реформа је довела до промене обичаја, живота и односа. Коринћани су се и даље суочавали са духовним изазовима. И они су имали свој део невоља, али су значајно напредовали у својој хришћанској вери. Пробуђење и реформа нису неки свеопшти лек којим ћемо решити све своје духовне проблеме. Они су само део трајног напредовања у вери.

ОТКРИВЕЊЕ: ПОЗИВ НА РЕФОРМУ У ЕФЕСУ

Седам цркава описаних у другом и трећем поглављу Откривења представљају хришћанске цркве у току свих векова. То је гледиште које су заузимали проучаваоци Библије у историји. И наша Црква прихвата то исто гледиште.

Анђеоско је поучио Јована да напише „шта си видио, и шта је, и шта ће бити потом“ (Откривење 1,19). Виђење о седам цркава говори о прошлости, садашњости и будућности. Оно бележи победе Божје Цркве, али и њене поразе. Иако седам цркава могу да представљају историјски континуитет хришћанске вере кроз столећа, ипак се из њихове историје могу извући важне поуке корисне и за Божји народ данас. Тако Ефес упечатљиво приказује небески позив на пробуђење и реформу.

Читајте текст у Откривењу 2,1-6. Које добре особине цркве су наглашене? Међутим, који се проблеми помињу?

Ефес се овде упоређује са новозаветном Црквом од око 31. године после Христа до 100. године после Христа. Ови први хришћани били су врло ревносни у својој вери. Радили су непрекидно на ширењу јеванђеља. Ученици су марљиво чували чистоту црквених учења. Нису трпели јерес и ватрено су бранили истину.

Међутим, како је време пролазило, верници су почели да губе своју „прву љубав“. Оданост је замењена дужношћу. Обављати Христово дело постало је важније од успостављања односа са Њим. Постепено и скоро неприметно, почело је да нестаје њихово стварно искуство с Исусом. Напорно су се трудили да одбране своју веру, али је нешто животно важно почело да недостаје у њиховом духовном искуству. Љубав према Исусу и према ближњима постала је страховито ретка.

РАЗМИСЛИТЕ: Како је изгледао ваш први сусрет са Христом? Како бисте могли да очувате ту своју „прву љубав“? Зашто је тако важно да то учините? Шта би могло да угрози тај задатак и да вам одузме ту љубав?

ЛУТЕРОВ ПОЗИВ НА РЕФОРМУ

Када размишљамо о реформи, наше мисли се сасвим природно окрећу протестантској реформацији и Мартину Лутеру. Све до тада је хришћанство на Западу робовало традицији. Правила Цркве су била важнија од Христовог учења. Људи су се више позивали на традицију него на Библију. Мноштво је било оптерећено страхом од Бога, пакла и од чистилишта. Нису имали скоро никакве сигурности у спасење. Збуњени и уплашени, људи су се борили да верују да је Богу заиста стало до њиховог спасења.

У том кључном тренутку црквене историје, Бог је, поред осталих, подигао и Мартина Лутера да поведе Његов народ у темељну реформу. Лутер се дуго борио са кривицом због својих греха све док светлост јеванђеља није засијала и у његовом срцу.

Читајте следеће текстове из Посланице Римљанима. Зашто су они имали тако снажан утицај на Лутеров живот? Зашто су тако важни да би нас повели ка духовном пробуђењу и реформи? Римљанима 1,16.17; 3,21-25; 5, 6-11; 8, 1-4.

„Грешници се могу оправдати пред Богом једино када им Он опрости грехе, када искупи казну коју су заслужили и када поступа према њима као да су стварно праведни и као да нису ни згрешили, примајући их у наручје своје наклоности и поступајући према њима као да су праведни. Они се оправдавају једино урачунатом праведношћу Исуса Христа. Отац прихвата Сина, и жртвом помирења свога Сина прихвата и грешника.“ (Елен Вајт, *Selected Messages*, 3. том, стр. 194)

Разумевање благодати преображава живот. То је права суштина хришћанства. Божја незаслужена, нестечена благодат представља угаони камен наше вере. Преко живота, смрти, васкрсења и свештеничке службе Исуса Христа, дар вечног живота постаје наш. Примајући га вером, имамо сигурност у спасење.

Пробуђење значи да свакога дана откривамо вредност Божјег дара благодати. Ништа нас тако духовно не уздиже као свакодневно радовање Божјој доброти и благодати. Реформа је једноставно живот по благодати у свему што чинимо.

РАЗМИСЛИТЕ: Размишљајте о великој нади у спасење које се може наћи у Исусу Христу и у ономе што је Он учинио за нас. Зашто управо та истина мора да представља темељ сваког пробуђења и реформе у вашем животу?

НЕБЕСКИ ПОЗИВ НА РЕФОРМУ У ВРЕМЕ ПОСЛЕТКА

Црква адвентиста седмог дана представља реформни покрет. Бог га је покренуо да обнови познање библијских истина које су вековима биле занемарене. Иако је Свети Дух деловао снажно преко реформатора, било је и неких кључних истина које они нису разумели у потпуности. Бог и даље мноштво истина треба да открије свом народу.

Богу није стало да ми упознамо истину само зато да би нам ум обогатио додатним религијским чињеницама. Библијске истине су прозори који омогућују поглед у дубину Божјег срца. Оне нам откривају понешто о Његовом карактеру. Што јасније будемо разумели истине Његове Речи, то ћемо потпуније разумети дубину Његове љубави. Лажне науке изопачују слику о Божјем карактеру. Истина разобличује сотонине лажи и открива нам ко је сотона уистину (помислите на заблуду о вечним мукама у паклу као најбољу слику онога што се крије у сотонином срцу).

Од почетка велике борбе на Небу, сотона је покушао да оцрни Божји карактер. Лагао је о Божјим намерама према Његовим створењима. Исус је, међутим, животом којим је живео, истинама које је проповедао и смрћу којом је умро приказао какав је уистину наш небески Отац.

Прочитајте Божју поруку о пробуђењу и реформи у последње време. (Откривење 14,6.7.12) Читајте пажљиво шта у њој пише. Шта нас ти текстови уче о Божјем карактеру?

Божја порука о „вечном јеванђељу“ намењена последњем времену садржи и позив на послушност Божјој вољи у светлости времена суда. Суд открива целом свемиру и праведност и милост нашега Бога. У ери еволуције, Исусова порука о реформи позива Његов народ да се врати обожавању Створитеља и светковању правог библијског дана одмора. Субота је оштар прекор заблудам дарвинистичке теорије еволуције и њеној представи о Богу као насилном и грубом.

РАЗМИСЛИТЕ: Шта то значи да је истински темељ ових порука „вечно јеванђеље“? Како свакога дана можемо да будемо сигурни да је еванђеоска порука намењена и нама, без обзира на погрешке које смо чинили? Зашто је тако важно да свакога дана примењујемо поруку јеванђеља на себе?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Пробуђење и реформа морају се догодити под управом Светога Духа. Пробуђење и реформа су две разне појаве. Пробуђење означава обнављање духовног живота, оживљавање сила ума и срца, ускрсавање из духовне смрти. Реформа означава реорганизацију, промену идеја и теорија, навика и обичаја. Реформа неће донети добре родове праведности уколико није повезана с оживљавањем Духа. Пробуђење и реформа морају да обаве дело које им је одређено и приликом обављања тога посла морају се сјединити.“ (Елен Вајт, *Review and Herald*, 25. фебруар 1902.)

„Ма какво било њихово веровање, слуге су света они који поступају у верским стварима по светској мудрости а не по правим начелима. Ми треба да бирамо оно што је право зато што је право, а последице препустимо Богу. За своје велике реформе свет има да захвали људима од начела, вере и храбрости. И у наше време ће дело реформе водити овакви људи.“ (*Велика борба*, погл. 26, стр. 374)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. У позиву на пробуђење и реформу, шта долази прво, пробуђење или реформа, и зашто?
2. Зашто пробуђење и реформа представљају у првом реду питање срца више него ишта друго? Зашто морају да почну појединачно, тако да сваки од нас доноси свесну одлуку да следи Господа, да се приближи Њему, и да се труди озбиљније него икада да увек испуњава Његову вољу? Зашто је опасно чекати да нека особа поред вас донесе ту одлуку или да пастор упути позив на пробуђење и на реформу? Зашто је потребно да баш ви одлучите да ћете се потпуније предати Богу и ономе што Он жели да учини у теби?
3. Ништа не може поништити позив на пробуђење и реформу више од грубог и осуђивачког духа показаног према онима за које сматрамо да не живе по нашим мерилима. Како бисмо могли да научимо да избегнемо ту опасну провалију док се у исто време чврсто држимо истине која нам је поверена?

РЕФОРМА – СПРЕМНОСТ ЗА РАСТ И ПРОМЕНУ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Јованова 2,1-9; Филибљанима 2,12-14; Матеј 26,31-35; Јован 20,24-29; Лука 15,11-21; Јован 5,1-14.

Текст за памћење: „А он даје већу благодат. Јер говори: Господ супроти се поноситима, а пониженима даје благодат. Покорите се, дакле, Богу, а противите се ђаволу и побјећи ће од вас.“ (Јаков 4,6.7)

Пре дана Педесетнице, ученици су имали значајне духовне недостатке. Нису сасвим јасно схватили Божји план. Нису успевали да схвате Исусову мисију. Кад их је додирнула Божја благодат, Христова љубав је освојила њихово срце. Искусили су пробуђење и реформу.

Пробуђење је, једноставно речено, поновно буђење дубоких духовних чежњи. То је јачање наших духовних тежњи кад деловање Светог Духа привуче срце Богу. Пробуђење не значи да немамо никаквог претходног искуства с Исусом, већ нас позива да доживимо дубље и богатије искуство. Реформа нас позива да растемо и да се мењамо. Позива нас да се покренемо из садашњег духовног стања. Позива нас да преиспитамо свој живот у светлости библијских вредности и да дозволимо Светоме Духу да нас оспособи да предуземо сваку промену неопходну да бисмо били послушни Божјој вољи.

У току ове седмице проучавамо живот новозаветних верника који су доживели раст и промену у свом духовном искуству.

БЛАГОДАТ И РАСТ

Живот ученика показује да су непрекидно духовно расли док су се дружили с Исусом. Када је Исус позвао своје ученике, њихово држање и понашање свакако да није одражавало лепоту Његовог карактера.

Читајте текст у Луки 9,51-56 и у Матеју 20,20-28. На који начин ови текстови показују начин размишљања ових ученика?

Јаков и Јован су имали неке озбиљне карактерне мане. Нису били спремни да представљају Христову љубав према људима у свету. Нису били оспособљени да објављују поруку благодати онима који још нису променили свој начин живота.

Упркос озбиљним карактерним недостацима, Јаков и Јован су чезнули да потпуније показују особине Христовог карактера. Чезнули су за преображењем и реформом свог понашања. Раст и промена су део нашег хришћанског искуства.

Читајте текст у 1. Јовановој 2,1-9. Шта ови текстови откривају о великој промени која се догодила у Јовану током година после Христове смрти? Шта нас они уче о томе шта значи бити следбеник Исуса Христа?

Тако је лако да се обесхрабримо што нисмо довољно духовно узрасли, посебно ако искрено желимо да доживимо пробуђење и реформу. Када се обесхрабримо, када осећамо да смо духовни губитници и да ћемо бити изгубљени, за која обећања се можемо ухватити, обећања која ће нам показати зашто никада не смемо одустајати и зашто, упркос својим манама, можемо бити сигурни у своје спасење?

МОЋ ИЗБОРА И ОДЛУЧИВАЊА

Промена долази у тренутку одлуке. До реформе долази кад одлучимо да се покоримо осведочавајућој сили Светога Духа и да своју вољу подредимо Господњој вољи. Бог нас никад неће приморавати или газити нашу вољу. Он поштује нашу слободу. Његов Дух утиче на наш ум, осведочава наше срце и наводи нас да чинимо добро, али одлука да се одазовемо позивима Светога Духа припада увек само нама.

Читајте текст у Филибљанима 2,12-14. Како овај текст показује да је неопходно да сарађујемо са Богом да бисмо могли да растемо у благодати? Шта је Павле желео да каже позивајући нас да „градимо своје спасење“? Шта је мислио када је додао да је „Бог који ради у нама“?

Нама није могуће да у себи изградимо оно што Бог већ није уградио у нас. И док Он делује у нама својом натприродном силом, ми постајемо способни да доносимо одлуке којима ћемо претворити у стварност благодат и снагу коју је Он унео у наш живот.

„Док смртни, грешни човек изграђује своје спасење са страхом и дрхтањем, Бог делује у њему да жели и да чини оно што је Њему угодно. Међутим, Бог не жели да делује без сарадње човека. Он сам мора да да све од себе; мора да по сопственој одлуци постане пажљиви ученик у Христовој школи. Док човек прихвата благодат која му је обилно понуђена, Христово присуство у мислима и у срцу даће му одлучност намере да одбаци сваки терет греха да би се срце могло испунити сваком пунином Божјом и Његовом љубављу.“ (Елен Вајт, *Fundamentals of Christian Education*, стр. 134)

Реформа се одвија док ми сарађујемо са Богом одлучивши да предамо Њему све што Свети Дух означи као неусклађено са Његовом вољом. Уколико не донесемо такву одлуку (понекад врло болну), онда се позитивна духовна промена неће догодити.

Бог неће лично истргнути неку себичну мисао из нашег ума; неће на неки тајанствени начин уклонити нездраве навике или тајне грехе. Он нас осведочава о греху. Он нас осведочава о ономе што је право, али одлуку доносимо ми сами. Када тако поступимо, Он даје снагу нашим одлукама; ипак, потребно је да такве одлуке свакодневно доносимо ми сами, чак и сваког тренутка.

РАЗМИСЛИТЕ: Шта значи сарађивати са Богом у изградњи свог спасења? Шта то не значи? Када сте се последњи пут осетили дубоко осведоченим у неки свој грех и када сте га уз помоћ Божје благодати савладали, без обзира на то колико вам је то било тешко?

Шта је било погрешно у Петровом држању пре крста? Матеј 26,31-35.

Петар није био дорастао лукавствима Непријатеља. Он је покушавао да се суочи с искушењима у својој снази. Испуњен дубоким поверењем у самога себе и у своју снагу, није ни слутио колика је криза била пред њим. Сам у дворишту првосвештеника, дрхтећи од питања која му је постављала слушкиња, Петар се одрекао свога Господа (Матеј 26,69-75). Исус је већ много раније упозорио Петра да ће се то догодити: „Симоне, Симоне, ево вас иште сотона да би вас чинио као пшеницу. А ја се молих за тебе да твоја вјера не престане; и ти кад год обративши се утврди браћу своју.“ (Лука 22,31.32) Исусова изјава представља задивљујућу анализу Петровог духовног стања. Ослонивши се на своју снагу, Петар је одлутао од свога Господа. Управо зато се Исус послужио речима „А ти кад год обративши се“, тј. „када се будеш вратио мени“. Петру је било неопходно духовно пробуђење. Њему је била потребна промена понашања. Била му је потребна реформа.

Читајте текст у Јеванђељу по Јовану 20,24-29. Шта ови текстови откривају о апостолу Томи? Које поуке из њих можемо узети за себе?

Петар и Тома делили су једну веома изразиту особину: они су приступали вери из чисто људског угла посматрања. Петар се ослањао на оно што је мислио да сам може да учини, а Тома на оно што сам може да види. Они су се ослањали на своје погрешиво људско расуђивање. Међутим, дан Педесетнице донео је промену у том погледу. Преображени Петар је неустрашиво проповедао и три хиљаде људи се крстило на тај дан (Дела 2,41). Петар је схватио да у себи нема довољно снаге да излечи узетог човека, али да Исус има ту моћ и чудо се догодило (Дела 3,2-9). Када су власти покушале да ућуткају његов глас, Петар је објавио: „Јер ми не можемо не говорити што видјесмо и чусмо.“ (Дела 4,20) Петар је био потпуно промењен. И Тома је био промењен. Сматра се да је стигао чак до Индије да тамо проповеда јеванђеље. Иако се више не говори много о њему, можемо бити сигурни да је постао нови човек после дана Педесетнице.

РАЗМИСЛИТЕ: Ко ме сте сличнији по темпераменту, Петру или Томи? Шта бисте могли да научите из њиховог искуства, тако да не учините исте грешке?

ПОВРАТАК ИЗГУБЉЕНОГ СИНА

Читајте текст у Луки 15,11-21. Који су ставови и поступци убедили изгубљеног сина да се врати кући? Која начела пробуђења и реформе можемо открити у овим текстовима?

Пробуђење се може дефинисати на разне начине. Без обзира на дефиниције, један се чинилац не сме изоставити: пробуђење је повратак кући! То је тежња срца да на много блискији начин упозна Очево љубав. Реформа је одлука да се одазовемо позивима Светога Духа да се мењам и растемо. То је одлука да одбацимо све што стоји на путу том блиском односу са Богом. Изгубљени син је постао свестан да не може истовремено имати и обор за свиње и Очево богато постављени сто.

Једноставно речено, младић је исувише чезнуо за домом да би могао да остане тамо где је био. У његовом срцу горела је жеља да се врати. Управо та иста тежња за Божјим присуством наводи нас да чезнемо за пробуђењем и реформом. Управо нас та тежња за чврстим Очевим загрљајем покреће да покренемо неопходне промене у свом животу.

Док се младић припремао за повратак кући, унапред је планирао своје извишење. Вероватно га је понављао много пута током повратка. Читајте шта је син рекао (Лука 15,18.19) и којим речима га је Отац прекинуо (Лука 15,20-24). Шта нам чињеница да отац није сачекао крај синовљевог говора открива о очевом односу према сину и о Божјем односу према нама?

Иако је син био свом оцу далеко од очију, није му био далеко од срца. Отац је погледом претраживао хоризонт у нади да ће наћи сина. На промене нас најснажније покреће жеља да више не наносимо бол срцу Онога који нас толико воли. Док се младић са свињама ваљао у блату, отац је патио много више него син. Пробуђење се догађа када Божја љубав освоји наше срце. Реформа наступа кад одлучимо да одговоримо на ту љубав која нас се не одриче. Промена наступа када донесемо тешку одлуку да одбацимо понашања, навике, мисли и осећања која нас раздвајају од Њега.

РАЗМИСЛИТЕ: На који начин је изјава „Овај мој син бјеше мртав и оживје!“ права дефиниција истинског пробуђења? Шта то значи бити мртав и поново оживети?

Христос је откривао Очево саосећање и љубав чудима која је чинио. Он је лечио парализу тела како би показао да још успешније може да излечи парализу душе. Он је лечио болесне руке и ноге да би показао своју силну жељу да лечи болесно срце и ум. Исусова чуда нас уче како треба да показујемо своју веру. Она нам преносе драгоцену поуку о расту и променама.

Један од најснажнијих приказа силе вере представља чудо излечења патника у бањи Витезди. Несрећник је лежао у бањи тридесет и осам година. Изгледало је као да је осуђен на беду и патње. Онда му се приближио Исус.

Читајте текст у Јовановом јеванђељу 5,1-14. Зашто је Исус упитао човека: „Хоћеш ли да будеш здрав?“ (Јован 5,6) Зар није било очигледно да свако ко је претрпео толике патње жели да се излечи? Са којом је намером Христос поставио ово питање? Шта је човек одговорио? (Јован 5,7)

Исус није хтео да слуша човекове изговоре. Није их ни побијао неким својим доказима. Једноставно је рекао: „Устани, узми одар свој и ходи!“ (Јован 5,8) Суштинско питање је гласило: хоће ли овај јадни човек поверовати Исусовим речима и поступити онако како му је било речено, иако је прошао кроз тако тешка искуства? Чим је човек одлучио да поступи према Исусовим речима, постао је здрав! Исусов дар исцељења био је у Његовим речима. Христове речи су имале у себи снагу Светога Духа да постигну оно што је Исус изјавио.

„Ако верујете у обећање – верујете да вам је опроштено и да сте очишћени – Бог испуњава обећање, ви оздрављате, исто као што је и Христос одузетом дао снаге да хода, када је овај човек поверовао да је излечен. То је тако ако у то поверујете.

Немојте чекати да осетите да сте оздравили, него кажите: ’Верујем у то; то је тако не зато што ја то осећам, већ зато што је тако Бог обећао.’“ (Пути Христу, стр. 51)

РАЗМИСЛИТЕ: Зашто је тако важно да верујемо Божјим обећањима о опроштењу, посебно онда када осећамо да смо криви и осуђени за своје грехе? Зашто опроштење мора да претходи реформи живота? Зашто је важно да верујемо да у животу можемо победити Христовом снагом, управо сада?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Нека нико не износи схватање по коме човек не треба да чини ништа или има да учини тек мало у великом делу победе над својим гресима, јер Бог ништа не чини за човека без његове сарадње. Немојте, међутим, рећи ни то да ће вам Исус помоћи кад са своје стране учините све што сте могли. Христос је рекао: 'Јер без мене не можете чинити ништа.' (Јован 15,5) Од првог до последњег корака, човек мора да буде Божји сарадник. Уколико Свети Дух не делује на човеково срце, ми ћемо се спотицати и падати на сваком кораку. Сами човекови напори су безвредни, али сарадња са Христом значи победу ... Никада и никога немојте навести да помисли како човек треба да учини само мало или ништа; уместо тога, учите људе да сарађују са Богом како би успешно победили своје грехе.“ (Елен Вајт, *Selected Messages, book 1*, стр. 381)

„Свака права послушност долази из срца. То значи целим срцем радити са Христом. Ако желимо, Он ће се тако изједначити са нашим мислима и циљевима, тако довести наша срца и умове у склад са својом вољом да ћемо слушајући Њега у ствари поступати по својим природним подстицајима. Воља, очишћена и посвећена, наћи ће своје најузвишеније задовољство у служби Њему. Када упознамо Бога онако како имамо предност да Га упознамо, живећемо животом сталне послушности. Поштовањем Христовог карактера и заједницом с Богом, грех ће нам постати мрзак.“ (*Чезња векова*, стр. 668)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. До хришћанског раста долази када се вером ухватимо за Божја обећања, верујући да ће Он учинити управо онако као што је рекао. Која обећања смо добили у овим текстовима? 1. Јованова 1,7-9; Филибљанима 4,13; Јаков 1,5-8; Римљанима 8,31-39. Како да научите да верујете да се та обећања односе на вас? Што је још важније, које одлуке треба да донесете како би та обећања постала ваша стварност?
2. Размишљајте више о схватању да своје спасење треба градити са страхом и дрхтањем. У разреду разговарајте о томе шта то значи, посебно у оквиру науке о оправдању вером. Чега треба да се плашимо, и зашто да дрхтимо?
3. Када сте последњи пут, слично Петру, дали Богу обећање које, уз сву искреност, нисте испунили? Шта сте научили из те своје грешке? Која начела проналазимо у Библији о томе како да постигнемо победе које нам је Бог обећао?

РЕФОРМА – НОВИ НАЧИН РАЗМИШЉАЊА

Текстови за проучавање у току седмице: Колошанима 3,1-4; 2. Коринћанима 3,17.18; 10,3-5; Римљанима 12,2.3; Јован 10,10; Матеј 5,13-15.

Текст за памћење: „Ако дакле васкрснуте с Христом, тражите оно што је горе гдје Христос сједи с десне стране Бога. Мислите о ономе што је горе а не што је на земљи.“ (Колошанима 3,1.2)

Ајзак Вотсу приписује се више од седам стотина и педесет духовних песама, од којих многе и данас певају хиљаде и хиљаде хришћана. Једном приликом је у Лондону одржана парада у Вотсову част. Људи су се тискали на улицама да би добили прилику да угледају познатог човека. Када је његова кочија прошла испод једног балкона пуног посматрача, нека дама се изненадила како је тај постарији човек нискога раста могао да напише тако снажне песме. Довикнула му је: „Шта, зар сте ви Ајзак Вотс?“ Вотс је зауставио кочију. Исправио се до своје пуне висине и узвикнуо: „Госпођо, када бих могао да у машти досегнем земљине половине, и да својим рукама обухватим све што је Бог створио, ипак бих био вреднован по свом уму, јер је ум мера сваког човека!“

Вотс је био у праву. Ум је мера сваког човека, а реформа се односи на ум. Ако се реформа одвија у човековим мислима, она ће се пренети и на дела. Реформа настаје када Свети Дух доведе наше мисли у склад са Христовим мислима. Када се то буде догодило, дела ће пратити мисли.

У крајњој линији, мисли одређују понашање. Начин на који размишљамо утиче на начин на који се понашамо. И обрнуто је истина. Понављање истих поступака утиче на мисли. Хришћанин је „ново створење“. Старе обрасце понашања замењују нови (2. Коринћанима 5,17).

Када неки једрењак креће на своје поморско путовање, мора да подигне једра. Подигнута једра морају се подешавати према ветру да би брод ишао напред. Много пута у току путовања једра се морају савијати да би брод ишао напред. Ако се једра занемаре, брод врло брзо може да скрене са курса. Слично једрима, и наше мисли утичу на наш духовни живот. Када апостол Павле позива хришћане „да траже оно што је горе“ (Колошанима 3,1-4), он уистину тражи од нас да своје мисли закупимо оним што је небеско. Оно што уносимо у главу обликује нашу личност. Човеков ум се формира према садржају његових мисли.

Какво чудо благодати доживљавамо у животу када посматрамо Божју славу у Његовој Речи? 2. Коринћанима 3,17.18.

Када откривамо Исуса кроз Његову Реч, ми се мењамо. Гледајући Њега, постајемо Му слични. „Закон је наше интелектуалне и духовне природе да се мењамо оним што посматрамо. Наш ум је прожет оним чиме се бави. Ми постајемо слични ономе што смо навикли да волимо и поштујемо. Човек се никада неће уздићи изнад сопственог схватања о чистоти, доброты и истини. Ако је његово 'ја' његов највиши идеал, он неће никада постићи нешто узвишеније. Напротив, он ће падати све ниже и ниже. Само Божја милост има силу да човека уздигне. Препуштен сам себи, он ће неминовно падати све дубље.“ (*Велика борба*, поглавље 34, стр. 450)

Реформа је у ствари угледање на Исуса. Њен је циљ да Исус Христос испуни наш ум, да Христос усмерава наше поступке. Док гледамо Исуса, Он ће нас уздизати ка све узвишенијим мерилима, уместо да се грчевито држимо већ усвојених правила. Не можемо гледати Исуса и остати исти. Када мислимо као Он, имамо само једну жељу – да испуњавамо Божју вољу.

РАЗМИСЛИТЕ: Који савет бисте дали некој особи која се труди да Христу осигура прво место у својим мислима? Шта Библија жели да каже када тражи од нас да „гледамо на Исуса“?

Има родитеља који се брину што њихова деца проводе сувише времена претражујући Интернет, па су у компјутере уградили филтере који блокирају извесне странице. Други су то исто учинили и са телевизором. Сврха ових електронских „филтера“ је у томе да неке садржаје пропуштају, а друге искључују. Бог се постарао да постави и неке своје „филтере“ за наш ум. Они су врло пажљиво конструисани да би омогућили да у ум улази само оно што ће изграђивати наше духовно искуство с Исусом.

Која практична упутства Павле даје хришћанима као филтер који ће њихов ум заштитити од отровног утицаја зла? Како би се тај савет данас могао применити на наше навике у гледању телевизије, Интернета и ДВД-а? Филибљанима 4,7.8; Римљанима 12,2.

Овде је представљена једна једноставна истина. Нама је немогуће да развијамо духовно размишљање уколико хранимо свој ум насиљем, неморалом, похлепом, материјализмом. Наша чула су врата нашега ума. Уколико нам је ум бомбардован сталним подстицајима холивудске забавне индустрије, он ће се обликовати под утицајем тих чулних искустава уместо под утицајем начела Божје Речи. Много милиона долара троше медијски магнати да би манипулисали нашим осећањима и обликовали наш систем вредности. Можемо бити сигурни да основно питање које нам постављају ти медијски манипулатори није како да уз помоћ емисија припреме људе за Други Христов долазак. Основне побуде које их покрећу су новац и лични интерес. Ако желимо да се припремимо за Други Христов долазак, морамо добро да размислимо пре него што принесемо своју душу на олтар световне забаве.

РАЗМИСЛИТЕ: У Милану се налази велика катедрала на чијем су улазу троја велика врата. Изнад левих врата уклесане су речи: „Све што је угодно траје само тренутак“. Изнад десних врата исписано је крупним словима: „Све што нас мучи траје тек тренутак“. Изнад средњих врата је грб с урезаном девизом: „Само оно што је вечно остаје“. Упитајте сами себе: колико често размишљате о ономе што је вечно? Како ваше одлуке одражавају ваше мисли?

„И мир Божји, који превазилази сваки ум, да сачува срца ваша и мисли ваше у Господу Исусу.“ (Филипљанима 4,7) Ово је и прекрасно обећање, коме, међутим, морамо стално тежити да би оно постало наша стварност.

Много је начина да нам будност попусти. Може се десити да упаднемо у вртлог световних забава. Неке ће савладати гнев, огорченост, одбојност. Неки могу да утону у океан опојних задовољстава или буду заробљени оковима навика. Радосна је вест да је Христос обећао да ће нам заштитити ум – уколико Му будемо дозволили.

Читајте текст у 2. Коринћанима 10,3-5. Кад Павле тврди да „оружје нашега војевања није тјелесно“, већ духовно, шта тиме мисли да каже? Какво је то телесно оружје? Шта се сматра духовним оружјем? Апостол говори да „заробљава сваки ум на покорност Христу“ (2. Коринћанима 10,5). На шта мисли и како се то може постићи?

Каже се да је Мартин Лутер једном рекао: „Не можете забранити птицама да вам лете изнад главе, али их можете спречити да вам на глави савију гнездо.“ Другим речима, мисли ће се ројити у уму. Разни призори, звукови и мириси подстичу у нама разне мисли. Различита искуства буде различита осећања. Ми нисмо увек у стању да бирамо о чему ћемо размишљати. Међутим, можемо да бирамо да ли ћемо се препустити неким мислима, да ли ћемо им дозволити да завладају нашим умом. Довести сваку мисао у покорност Христу значи предати свој ум Њему. Телесне мисли не можемо да спречимо само тиме што желимо да их се решимо. Оне се истерују тако што се ум заокупља другим мислима. Ум усредсређен на позитивна начела Божје Речи, то је ум „заштићен“ и „чуван“ Божјом благодаћу од лукавстава непријатеља.

РАЗМИСЛИТЕ: Када Павле каже „Јер да се ово мисли међу вама што је у Христу Исусу!“ (Филипљанима 2,5), шта тиме жели да нам пренесе? Како бисмо ми могли да стекнемо Христов ум? Које глаголи дозволити и допустити приписују одлучујућу улогу у променама?

ОДНОС ИЗМЕЂУ УМА И ТЕЛА

Стари су Грци веровали у једну врсту дуализма која прави велику разлику између тела и душе. Супротно томе, Библија говори да су људска бића јединство телесне, интелектуалне, емоционалне и духовне димензије. Што утиче на један део људског бића делује и на све остале његове делове. Христови ученици говоре да су физичко, интелектуално, емоционално и духовно здравље једна целина, и да се једно не може одвојити од другог.

Како се ова замисао изражава у 1. Солуњанима 5,23?

За новозаветне вернике, физичко, ментално и емоционално благостање недељиво је повезано са духовним. Апостол Павле је позивао вернике да „прославе Бога у телесима својима“. Он је веровао да је цело човечанство откупљено високом ценом и да ми не припадамо себи (1. Коринћанима 6,19.20). Старање о своме телу тиме што ћемо прихватити здравији начин живота, то значи много више од пуког продужетка живота за неколико година; ако водимо рачуна о здрављу из правих побуда, тиме се на изванредан начин клањамо Створитељу.

На који начин Римљанима 12,2, Јован 10,10 и 1. Коринћанима 10,31 показују да постоји блиска повезаност између нашег телесног и духовног здравља?

Свети Дух не ограничава своје деловање само на једно подручје нашег живота када нас осведочи да треба да растемо. Реформа није једнодимензионална. Свети Дух жели да доведе наш живот у потпуни склад са Христовом вољом. Ако у физичком погледу постоје неке навике које нису у складу са Његовом вољом, Бог нас позива да их подредимо Његовој слави. Сотона жели да завлада нашим умом преко тела; Исус жели да управља нашим телом преко ума. Наше тело је храм, а не забавни парк. Примењујући небеска начела, ми можемо да живимо радоснијим, продуктивнијим, обилнијим, здравијим животом.

РАЗМИСЛИТЕ: Која лична искуства су вам показала да постоји нераздржива веза између наше телесне и духовне природе? Које одлуке можете да донесете како бисте ускладили ове две стране нашег бића?

СЛИКОВИТА УПОРЕЂЕЊА

Постоје многобројна упоређења или симболи којима се Исус служио да опише себе и своју Цркву. Једно је поређење са светлошћу. Он је „свјетлост свијету“ (Јован 8,12). Он је и „видјело истинито које обасјава свакога човјека који долази на свијет“ (Јован 1,9). Он нас позива да „ходимо док видјело имамо“ и да „вјерујемо у видјело“ (Јован 12,35.36).

Упоредите текст у Матеју 5,13-15 са текстом у Филипљанима 2,14-16. Који циљ је Господ поставио своме народу у овом свету? Шта то практично значи за нас? Како да постанемо оно што смо позвани да будемо?

Циљ је сваког пробуђења и сваке реформе да светлост Христове љубави, благодати и истине засија преко нашег живота. Светлост сија као супротност таме. Исус је позвао своје следбенике да живе животом који ће се потпуно разликовати од живота људи у свету, како би се показала надмоћност Његовог начина живота. Он нас позива да будемо пуни самилости, старања и бриге у свету пуном себичности, похлепе и саможивости. Он нас позива да поставимо висока мерила на подручју забаве и разоноде, у друштву које је опијено задовољствима (Колошанима 3,1.2). Он тражи од нас да живимо здравим начином живота у време када милиони људи умиру веома млади од дегенеративних болести за које су сами одговорни (Јован 10,10). Усред неумереног поколења опседнутог сексуалношћу и гладног задовољстава, Исус нас позива да будемо потпуно друкчији. Он тражи од нас да будемо умерени, скромни и морални.

Више од седам стотина година пре Христа, старозаветни пророк Исаија објавио је гласни позив Израиљу да прихвати реформу. Његове речи се обраћају и Цркви која чека Други долазак свога Господа. „Јер мисли моје нијесу ваше мисли, нити су ваши путеви моји путеви, вели Господ. Него колико су небеса виша од земље, толико су путеви моји виши од ваших путова, и мисли моје од ваших мисли“ (Исаија 55,8.9). Божји идеал за Његову Цркву и за нас као појединце много је виши него што можемо и замислити. Цело Небо чезне да се Његов карактер пун љубави покаже преко Његове деце.

РАЗМИСЛИТЕ: Проучите мерила којима се руководите у животу. На који начин се по њима види да сте следбеник Исуса Христа и да је ваш живот друкчији од живота људи у свету око вас?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Многи тврде да се налазе на Господњој страни, иако то нису јер њихова дела претежу на сотонину страну. На који начин ћемо одредити на чијој смо страни? Кома припада наше срце? Ким се баве наше мисли? О коме волимо да разговарамо? Кома су посвећена наша најснажнија осећања и наше најбоље снаге? Ако смо на Господњој страни, Он ће нам бити на уму; управо о Њему ћемо најрадије размишљати. Ми не гајимо никакво пријатељство са светом; све што имамо и што јесмо ми смо посветили Њему. Ми чезнемо да носимо Његово обличје, да дишемо Његовим Духом, да чинимо Његову вољу, да Му угодимо у свему.“ (Елен Вајт, *The Faith I Live By*, стр. 220)

„Предност је сваке душе да постане живи канал преко ког ће Бог изливати на свет благо своје благодати, неизмерно богатство Христово. Христос ни за чим толико не чезне колико за људским помагачима који ће свету представити Његов карактер и Његов Дух. Свету ништа није потребније од Спаситељеве љубави која ће заблистати преко људи. Цело Небо чека на живе канале преко којих ће свето уље доносити радост и благослов људском срцу.“ (*Христове очигледне њоуке*, стр. 419)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Које изразе употребљава Павле да опише високи позив Божјег народа? (2. Коринћанима 5,18-20; 6,17.18) Шта ти симболи значе у практичном смислу? На који начин наш живот показује да је овде реч о нама?
2. Будимо искрени: можемо читати и примењивати на себе сва обећања Библије која хоћемо, али, уколико у тренутку искушења свесно не одлучимо да своје мисли усмеримо према Небу, ми ћемо подлећи искушењу. Која начела или навике вам помажу да управљате својим мислима када се нађете у искушењу?
3. Како бисте одговорили некоме ко каже: „Да, мисли ми нису увек какве треба да буду, али моја дела и мој начин живота су беспрекорни“?
4. Поред прекрасних духовних истина које су део учења наше Цркве, ми имамо и здравствену вест. Како да научимо да ова начела боље укључимо у свој живот, проповедање и сведочење? Коју улогу здравствена вест треба да има у пробуђењу и реформи?

РЕФОРМА – ИСЦЕЉЕЊЕ ПОРЕМЕЋЕНИХ ОДНОСА

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Тимотију 4,11; Филимону 1-25; 2. Коринћанима 10,12-15; Римљанима 5,8-11; Матеј 18,15-17.

Текст за памћење: „Јер када смо се помирили са Богом смрћу сина његова док смо још били непријатељи, много ћемо се већма спасти у животу његову кад смо се помирили.“ (Римљанима 5,10)

И после Педесетнице односи међу верницима понекад су бивали напети. Новозаветни извештај неколико пута описује како су црквене вође и појединци у Цркви решавали такве случајеве. Начела којима су се руководили изузетно су важна и за данашњу Цркву. Позитивни резултати које су постизали показују шта би се догађало и код нас кад бисмо се у решавању сукоба служили библијским начелима.

У поуци за ову седмицу, усредсредимо се на обнављање поремећених односа. Велика духовна пробуђења у прошлости унапређивала су међусобне односе. Свети Дух привлачи људе себи и зближава их. Оно уклања препреке међу људима, као и између Бога и људи. Укратко, сила јеванђеља најизразитије се показује не у ономе што Црква говори, већ у ономе што Црква чини и како живи.

„По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом.“ (Јован 13,35) Без те љубави, сви наши говори о пробуђењу и реформи неће довести ни до чега.

Павле и Варнава заједно су сведочили за Исуса Христа. Међутим, дошло је до неке врсте сукоба међу њима (Дела 15,36-39). Могуће опасности приликом проповедања јеванђеља навеле су Јована Марка да у једном тренутку напусти Павла и Варнаву и да се врати кући. Павле није могао да има поверења у неког тако плашљивог као што је Јован Марко.

„Ово напуштање дужности навело је Павла да врло неповољно, чак и оштро оцени младог Марка, бар у том тренутку. Варнава је, с друге стране, био склон да га оправда због његовог неискуства. Бринуо се да Марко сасвим не напусти проповедничку службу јер је у њему видео особине које су га могле учинити корисним радником у Христовој служби.“ (Ајосџолска црква – Христјовим џушјем, стр. 170)

Иако су сви ти људи били корисни Богу, њихови међусобни сукоби су захтевали решење. Требало је да апостол који проповеда благодат рашири ту благодат и на младог проповедника који га је разочарао. Апостол праштања морао је да опрости. Јован Марко се развио захваљујући охрабрујућој подршци Варнаве, и Павлово срце је на крају било дирнуто том променом.

Како Павлова писма Тимотију и цркви у Колоси откривају да је обновио добре односе са Јованом Марком и да има поверења у тог младог проповедника? Колошанима 4,10.11: 2. Тимотију 4,11.

Иако су појединости о Павловом измирењу са Јованом Марком прилично оскудне, библијски извештај је јасан. Јован Марко је постао један од апостолових поверљивих сарадника. Павле топло препоручује Јована Марка за сарадника цркви у Колоси. Пред крај живота, Павле позива Тимотија да поведе Јована Марка са собом у Рим јер је „добар за службу“. Овај млади проповедник је допринео Павловој служби, и све му је, очигледно, било опроштено. Препреке између њих биле су уклоњене и они су могли да раде заједно у делу јеванђеља.

РАЗМИСЛИТЕ: Како да научимо да опраштамо онима који су нас ранили или разочарали? У исто време, зашто опроштење не мора увек да обухвата и потпуно обнављање претходних односа? Зашто то није увек ни потребно?

Док је био у тамници у Риму, Павле се сreo с одбеглим робом Онисимом, који је из Колосе побегао у Рим. Павле је лично познавао Онисимовог господара. Посланица Филимону представља Павлов лични позив упућен пријатељу да се обнове односи између роба и господара, али овај пут на хришћанској основи.

Међусобни односи су Павлу били веома важни. Апостол је знао да поремећени односи разорно делују на духовно здравље и растење. Филимон је био старешина цркве у Колоси. Уколико буде гајио огорчење према Онисиму, његово хришћанско сведочанство биће ослабљено.

Читајте текст у Филимону 1-25. Која важна начела о обнављању међусобних односа налазимо у овом тексту? Не заборавите, начела су кључна реч.

На први поглед изненађује што се Павле снажније не изјашњава против зла робовања. Међутим, Павлова је стратегија далеко успешнија. Јеванђеље, у идеалном случају, уклања све друштвене разлике међу људима (Галатима 3,28). Апостол упућује Онисима Филимону, али не као роба, већ као свога сина у Исусу Христу и Филимоновог „вољеног брата“ у Господу (Филимон 16).

Павле је знао да одбегли роб нема никакве будућности. Могао је да буде ухваћен у сваком тренутку. Био је осуђен на живот одрицања и сиромаштва. Међутим сада, као Филимонов брат у Христу и као вредан радник, Онисим је могао да има сјајну будућност. Његова исхрана, стан и посао били су осигурани код Филимона. Обнављање поремећених односа може довести до драматичних промена у животу. Онисим је постао „верни и вољени брат“ и сарадник у раду на проповедању јеванђеља (Колошанима 4,9).

РАЗМИСЛИТЕ: Која бисте од овде изнесених начела јеванђеља могли да примените на себе како бисте превазишли стрес и напетост, али и сукобе који вас раздвајају од других људи?

ОД СУПАРНИШТВА ДО ДОПУЊАВАЊА

Као што смо видели у једној од претходних поука, црква у Коринту се суочавала с озбиљним проблемима. Која начела Павле износи у 1. Коринћанима 3,5-11; 12,1-11; и у 2. Коринћанима 10,12-15 за сређивање и обнављање међусобних односа, што је све веома важно и у пробуђењу и реформи Цркве?

У овим текстовима Павле износи кључна начела јединства у Цркви. Он истиче да Исус употребљава разне сараднике да обави разне службе у својој Цркви, иако сви они сарађују у изграђивању Божјег царства (1. Коринћанима 3,9).

Бог нас позива да сарађујемо, а не да се такмичимо. Сваки верник има неки дар од Бога којим служи Телу Христовом и широј друштвеној заједници (1. Коринћанима 12,11). Нема већих и мањих дарова. Сви су неопходни Христовој Цркви (1. Коринћанима 12,18-23). Дарови које смо добили од Бога нису намењени себичном истицању. Они су преко Светога Духа дати за службу.

Сва упоређивања са другима су неразумна, јер ће нас навести или да се обесхрабримо или узохоломо. Ако мислимо да су други далеко изнад нас, осећаћемо се разочарано у поређењу с њима. Ако мислимо да је наш рад за Христа много успешнији од рада других, постаћемо охоли. И једно и друго ће умањити резултате нашег рада за Христа. Ако радимо у оквиру подручја утицаја који нам је Бог дао, наћи ћемо радости и задовољства у свом сведочењу. Наш рад ће надопуњавати напоре осталих верника и Христова Црква ће кренути убрзано према своме циљу.

РАЗМИСЛИТЕ: Можете ли се сетити некога чији су вас дарови за службу учинили завидним? У исто време, колико пута сте осећали понос због својих дарова, посебно у поређењу са другима? Павле овде говори о стварности својственој грешним бићима. Којој год од ове две крајности да смо склони, на који начин бисмо могли да научимо да је несебично понашање неопходно да бисмо избегли замке које нам сотона поставља у међусобним односима и у раду за Господа?

ОД СУКОБА ДО ОПРАШТАЊА

Шта је то опраштање? Да ли опраштање оправдава нечије понашање које нас је дубоко повредило? Да ли моје опраштање зависи од покајања онога ко ме је повредио? Шта да чиним ако онај ко ме је повредио не заслужује моје опроштење?

Како нам следећи текстови помажу да схватимо библијску основу опраштања? Римљанима 5,8-11; Лука 23,31-34; 2. Коринћанима 5,20.21; Ефесцима 4,26-30.

Христос је предузео први корак да се помиримо са Њим. Управо нас „доброта Божја наводи на покајање“ (Римљанима 2,4). У Христу нас је Бог помирио са собом док смо још били грешници. Наше покајање и признање нису остварили помирење. Христова смрт на крсту је то учинила; наш удео је само у томе да прихватимо оно што је учињено за нас.

Истина је да не можемо да добијемо благослов опроштења ако не признамо своје грехе. То не значи да наше признање подстиче Божје опроштење. Опроштење је стално присутно у Његовом срцу. Напротив, признање нас оспособљава да примимо опроштење (1. Јованова 1,9). Признање је животно важно, не зато што би променило Божје држање према нама, већ зато што мења наше држање према Њему. Када се покоримо осведочавајућој сили Светога Духа и када се покајемо и признамо своје грехе, ми се мењамо.

Опроштење је такође веома битно за наше духовно благостање. Када пропустимо да опростимо неком ко нас је повредио, то може да нам науди много више него њему, чак и да таква особа не заслужује опроштење. Ако вас је неко повредио и бол вас раздире зато што му нисте опростили, ви му дозвољавате да вас сваког дана рањава испочетка.

Опроштење је ослобађање нашег ближњег од наше осуде зато што је Христос нас ослободио од своје осуде. Опроштење никако не одобрава његово понашање према нама. Ми се можемо помирити са неким ко нас је повредио зато што нас је Христос помирио са собом кад смо ми Њега повредили. Ми можемо да опростимо зато што смо добили опроштење. Можемо да волимо зато што смо сигурни у Његову љубав. Опроштење је одлука, избор. Ми можемо одлучити да опростимо упркос понашању и делима друге особе. То је онда прави дух Исуса Христа.

РАЗМИСЛИТЕ: Како нам усредсређивање на опроштење које смо добили од Исуса Христа може помоћи да опростимо другима?

ОД ОГОРЧЕНОСТИ ДО ОБНАВЉАЊА ОДНОСА

Читајте текст у Матеју 18,15-17. Која три корака нам је Исус препоручио као помоћ у решавању сукоба уколико нас повреди други верник Цркве? Како да применимо те речи у тренутним околностима?

Христос је објавио свој савет у Јеванђељу по Матеју 18 са намером да се сукоб ограничи на што мањи број учесника. Његова намера је била да две особе између којих постоји сукоб саме разреше проблем. Зато је Исус и рекао: „Ако ли ти сагријеш брат твој, иди и покарај га међу собом и њим самијем; ако те послуша, добио си брата својега.“ (Матеј 18,15) Кад се повећава број особа које су умешане у сукоб између два појединца, ствара се још већи проблем. Људи се опредељују на једну или на другу страну и повлачи се линија раздвајања. Међутим, када хришћанин покуша да среди проблем у четири ока, у духу хришћанске љубави и међусобног разумевања, настаје атмосфера помирења. Таква атмосфера је позитивна и омогућује Светоме Духу да делује на људе док се труде да разреше сукоб.

Има и тренутака када лична настојања да се сукоб разреши остају без резултата. У таквом случају, Исус нам саветује да узмемо са собом једнога или двојицу помоћника. Овај други корак у разрешавању проблема мора да дође после првога. Сврха је да се људи састану, а не да се још више удаље један од другог. Један или двојица који су се придружили ономе који је повређен нису дошла да га подупру или да докажу да је он у праву. Они долазе у хришћанској љубави и саучешћу као саветници и учесници у молитвама да би учествовали у процесу приближавања двеју особа које су се удаљиле једна од друге.

Има и случајева када сви покушаји да се проблем разреши на овај начин остају без успеха. У таквом случају, Исус нам каже да проблем изнесемо пред цркву. Он свакако не говори о томе да треба да прекинемо суботно јутарње богослужење и затражимо да црква заједнички разреши проблем. Одговарајуће место да се изнесе проблем, уколико претходни кораци нису довели до његовог решења, јесте одбор месне цркве. И овај пут је Христов циљ помирење. То није тренутак да се једна страна осуди а друга уздигне.

„Немој дозволити да се одбојност претвори у злобу. Немој дозволити рани да се загноји и да пукне у отровним речима које загађују мисли оних који их слушају. Немој дозволити огорченим мислима да наставе да испуњавају твој ум и ум твог ближњег. Иди своме брату и у понизности и искрености разговарај с њим о проблему.“ (Еванђеоски рагници, стр. 498)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Када се Христос буде трајно настанио у срцима радника, када буде нестала свака себичност, кад престане свако супарништво, када више не буде сукоба око првенства, када се успостави јединство, када се сви посвете Богу тако да се њихова међусобна љубав може видети и осетити, тада ће се плускови благодати Светога Духа излити на њих; то је исто тако сигурно као и испуњење Божјих обећања, која никада не изостају ни за јоту ни за титлу.“ (Елен Вајт, *Selected Messages*, књига 1, стр. 175)

„Ако желимо да у онај велики дан Господњи станемо уз Христа као своје уточиште, своју високу кулу, морамо одбацити сваку завист, сваки сукоб око првенства. Морамо потпуно уништити сваки корен свих тих несветих појава тако да више не могу поново изнићи. Морамо да у потпуности станемо на Господњу страну.“ (Елен Вајт, *Дојађаји иоследњих дана*, стр. 190)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. Читајте текст из Колошанима 3,12-17 у разреду. Разговарајте о хришћанским врлинама које, према саветима апостола Павла, треба да изграђује црква у Колоси. Зашто су те врлине темељ свих наших добрих одлука? Како нас оне воде у примени свих начела која нам је Исус дао у Матеју 18,15-18?

2. Прегледајте поново текст у Колошанима 2,12-17 и учења која су истакнута у тим текстовима. Зашто су те врлине у толикој мери битне за свако пробуђење и реформу које су нам тако очајнички неопходне у Цркви?

3. Ако узмемо нашу Цркву као целину, шта је највише спречава да доживи пробуђење и реформу – промене које би јој омогућиле да јеванђеље објави свету? Да ли су за то крива наша учења? Свакако да нису. Наша учења су управо оно што нам је Бог дао да објавимо свету. Проблем је искључиво у нама, у нашим међусобним односима, у нашим ситним љубоморама, оговарањима, нашој себичности, нашој жељи за првенством и у целом низу других питања. Зашто је потребно да се ви, ви лично, а не неко поред вас, не пастор, већ ви сами, молитве да се промена покаже у вама тако да можемо сви заједнички доживети пробуђење и реформу, као Црква и као појединци?

ОБЕЋАНО ПРОБУЂЕЊЕ – ДОВРШЕЊЕ БОЖЈЕ МИСИЈЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 28,18-20; Јаков 5,7.8; Захарија 10,1; Матеј 3,11; Откривење 18,1; 19, 11-16.

Текст за памћење: „Трпите дакле, браћо моја до доласка Господњег. Гле, тежак чека племенитога рода из земље, и радо трпи док не прими дажд рани и позни. Трпите дакле и ви, и утврдите срца своја, јер се долазак Господњи приближи.“ (Јаков 5,7.8)

Можда нам се чини немогућим да јеванђеље објавимо целом свету у контексту поруке тројице анђела. Иако се наша Црква брзо умножава, ми ипак не можемо да држимо корак с експлозијом становништва. Постоје многобројна подручја у свету у којима ни наше име ни наша порука још нису познати људима.

Стварност ових сурових чињеница наводи нас на озбиљна питања. Да ли је могуће да се јеванђеље објави по целоме свету у овом нараштају? Хоће ли доћи до неких драматичних промена које ће убрзати објављивање поруке тројице анђела из Откривења 14? Једно увек морамо имати на уму док разматрамо ову тематику: мисија је Божја и Он ће је довршити када Он буде хтео да је доврши. У исто време, међутим, морамо имати на уму да смо сви ми позвани да одиграмо кључну улогу у том коначном делу.

ОБЕЋАНА СНАГА

Христов велики еванђеоски налог у Матеју 28,18-20 садржи и једно велико обећање. Какво је то обећање и шта значи у практичном смислу? Како да у њему нађемо охрабрење? Зашто је оно тако важно за нас?

Ученици нису проповедали у својој, већ у Христовој сили. Штавише, јеванђеље се, према Павлу, испроповедало сваком створењу под небом за неколико кратких година (Колошанима 1,23). Иако неки могу да се питају шта тачно значе Павлове речи, несумњиво је да је јеванђеље оставило снажан утисак на људе првог века. Оно је променило свет. Христос је обећао својим ученицима да ће послати „обећање очево“ и да ће примити „силу с висине“ (Лука 24,49). Спаситељ је додао: „Него ћете примити силу када сиђе Дух Свети на вас и бићете ми свједоци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја земље.“ (Дела 1,8)

Без обзира на то колико је изазован сам задатак, Божја обећања су сигурна. Исусова изјава да ће се „проповиједити ово јеванђеље о царству по свему свијету за свједочанство свим народима. И тада ће доћи посљедак“ (Матеј 24,14) у ствари је обећање. Објављивање јеванђеља целом свету можда изгледа немогуће, али ће Божја сила савладати сваку препреку. Свака особа на планети Земљи имаће довољно прилике да чује и схвати Божју поруку љубави и истине пре Другог доласка нашег Господа (Откривење 18,1).

„Видела сам анђеле како журе тамо-амо по Небу, како се спуштају на Земљу и поново уздижу на Небо, припремајући испуњење неког важног догађаја. Онда сам видела другог моћног анђела који је добио налог да се спусти на Земљу да би сјединио свој глас са трећим анђелом и дао силу и снагу његовој висти. Велика сила и слава били су дани том анђелу и, док се спуштао, земља је заблистала његовом славом. Светлост која је пратила тог анђела продирала је посвуда.“ (Елен Вајт, *Рани сјисци*, стр. 277)

И Стари и Нови завет служе се симболиком воде да представе Светога Духа. Пророк Исаија наводи Господње речи: „Јер ћу излити воду на жеднога и потоке на суху земљу, излићу дух свој на сјеме твоје и благослов свој на твоје натражје.“ (Исаија 44,3) Исаија се служи уобичајеним јеврејским књижевним средством које се зове паралелизам. Друга половина реченице објашњава прву. И пророк Јоило се служи симболизмом воде. Бог је обећао да ће наводњавати поља Израиљаца, а онда додао: „И послије ћу излити дух свој на свако тијело“ (Јоило 2,28). Христос се служи симболом воде да представи Светога Духа (Јован 7,37-39).

Којим двама симболима сваки од следећа два текста представља изливање Светога Духа? Јоило 2,21-24. 28-32; Јаков 5,7.8. Како треба да разумемо те речи?

У библијска времена, орање и сетва почињали су средином октобра, непосредно после раних киша, или, како их Библија назива, „раног дажда“. Ове ране кише омогућавале су да семе проклија и да жито класа. Каснија киша или „позни дажд“ падала је у касно пролеће да омогући сазревање плода и прикупљање рода. Жетва јечма и пшенице доспевала је у пролеће, праћена прикупљањем воћа у лето и у јесен.

Бог се служи симболизмом раног и позног дажда на два начина. Рани дажд Светога Духа излио се на ученике на дан Педесетнице да би покренуо хришћанску мисију. Позни дажд ће се излити на Божју Цркву на крају времена да би довршила Божју мисију на Земљи. Назив „рани дажд“ се односи и на свакодневно деловање Светога Духа на осведочавању, поучавању, усмеравању и ојачавању сваког верника. „Позни дажд“ је назив који се употребљава да означи посебно изливање силе Божјега Светога Духа на Христову Цркву непосредно пре Христовог другог доласка.

„Под симболом раног и позног дажда, који у земљама на Истоку падају у време сејања и жетве, јеврејски пророци су прорекли изливање духовне благодати на Божју Цркву у нарочитој мери. Изливање Светога Духа у дане апостола представљало је почетак раног дажда, а резултати су били славни (...)

Међутим, пред крај жетве земаљске обећано је посебно изливање духовне благодати да припреми Цркву за долазак Сина човечјега. Ово изливање Светога Духа упоређено је са падањем позног дажда; и управо за ту додатну снагу хришћани треба да се моле Господару жетве у 'време позног дажда'. Одговор ће доћи, 'Господ ће пустити муње и даће вам изобила дажда.' Јер ће вам дати дажд на вријеме и спустиће вам дажд рани и позни' (Захарија 10,1; Јоило 2,23).“ (*Ајосиолска црква – Христовим шрајом*, стр. 54,55)

ПРЕДУСЛОВИ ЗА ПОЗНИ ДАЖД

Шта нам следећи текстови говоре о припреми која је неопходна за примање силе Светога Духа у пуној мери? Дела 1,14; Захарија 10,1; Дела 3,18-20; 4,31; Псалам 119.25; Јован 6,63.

Писмо нас позива да тражимо Светога Духа од Господа (Лука 11,13). Ученици су веровали Христовим обећањима, чекали су заједнички и молили се за изливање Светога Духа (Дела 1,8.14). Разлог зашто Бог захтева од нас да се молимо за Светога Духа није у томе што је Он неспреман да нам га да, већ у томе што смо ми неспремни да га примимо. Док се молимо за изливање Светога Духа, Бог делује на наша срца да би нас навео на дубље покајање. Молити се у малим групама верника повезује нас ужим везама јединства и заједништва. И молитва и проучавање Библије помажу нам да препознамо деловање Светог Духа у свом животу.

Који су природни резултати духовног обновљења у нашем животу? Куда нас води свако духовно пробуђење и свака реформа? Псалам 51,10-13; Дела 4,13.20; 5,33; 8,4.

Свако духовно пробуђење и свака истинска реформа буде у нама ватрену жељу да сведочимо. Када у свом срцу будемо високо ценили све што је Христос учинио за нас, тада, слично Петру и Јовану, нећемо моћи да „не говоримо што видјесмо и чусмо“ (Дела 4,20). Изливање Светога Духа за време раног дажда на дан Педесетнице оспособило је ученике да успешно сведоче за Христа. Њихово сведочење је било тако снажно да је бунтовна светина у Солуну повикала од страха, јер су „ови што замутише васиони свијет“ (Дела 17,6) дошли и у њихово место.

Управо онако као што је изливање Светога Духа на дан Педесетнице оспособило ученике да буду изванредни сведоци свом нараштају, тако ће и изливање Светога Духа у време позног дажда оспособити Цркву да досегне припаднике последњег нараштаја. Ништа мање од силе позног дажда неће бити потребно да се доврши Божја мисија на Земљи, а Бог нам неће ни понудити ништа мање од тога. Најдрагоценији дар Неба је понуђен у неограниченој мери да би се довршио најхитнији и најважнији задатак који је икада био поверен Цркви.

РАЗМИСЛИТЕ: Први ученици су преокренули свет својим проповедањем и сведочењем. Зашто то исто није било проречено и за нас?

КРШТЕЊЕ ОГЊЕМ

И Стари и Нови завет служе се мноштвом симбола попут воде, ветра и уља да би описали деловање Светога Духа. Јован Крститељ повезује још један симбол, симбол огња, са деловањем Светога Духа (Матеј 3,11; Лука 3,16).

Многи су погрешно разумели ову Јованову изјаву. Текст не гласи: „Он ће их крстити Духом Светијем или огњем.“ Уместо тога, стоји написано: „Он ће их крстити Духом Светијем и огњем.“ Други израз „и огњем“ објашњава први израз „крстити Духом Светијем“. Крштење Светим Духом је у ствари крштење огњем. Реч „крштење“ у Новом се завету појављује 80 пута и увек се односи на потпуно уроњавање.

Читајте следеће текстове и опишите шта симбол огња значи у Библији. 2. Мојсијева 3,2-4; 24,17; 1. Царевима 18,24; Малахија 3,2,3; Дела 2,1-4; Јеврејима 12,29.

Огањ симболички представља Божју славу, присутност и силу која се показује у служби Светога Духа. Бити крштен огњем значи бити уроњен у славу Божјег присуства деловањем Светога Духа како би се човек оспособио да сведочи у Његовој сили. Мојсије се сreo са Богом код разгорелог грма, а онда је напустио славу Његове присутности да би сведочио пред фараоном. Илија је сведочио Израиљу у слави Божје огњене присутности на брду Кармилу. Када су се огњени језици показали на дан Педесетнице, ученици су сведочили на језицима којима никада пре тога нису говорили. Крштење Светим Духом представља уроњавање у Божју присутност и силу да бисмо могли успешно сведочити о Његовој слави. И у последње дане историје овога света, Божји народ ће поново бити прожет Његовом присутношћу, испуњен Његовом силом, и послан да сведочи овоме свету о Његовој слави.

Земља ће се испунити славом Господњом. „Јер ће се земља напунити познања славе Господње као што је море пуно воде.“ (Авакум 2,14) У пророчком виђењу, Јован је видео анђеоског весника како се спушта с неба и „земља се засвијетли од славе његове“ (Откривење 18,1).

Божја слава, Његов карактер пун љубави, откриће се силом Светога Духа свету који чека и свемиру који посматра. Сваки појединац на планети Земљи добиће прилику и да чује и да разуме Божју поруку последњег времена.

РАЗМИСЛИТЕ: Божја слава – Његов карактер пун љубави – откриће се свету. Како бисте ви могли да у својој сфери прикажете Његову славу у свом животу? Шта би то од вас захтевало?

ЗАВРШЕТАК ВЕЛИКЕ БОРБЕ

Целокупна књига Откривења могла би се свести на само неколико речи: Христос побеђује, сотона губи.

Читајте текстове у Откривењу 12,17; 17,13.14; 19,11-16. Која је основна и најважнија мисао садржана у свим овим текстовима?

Ово је радосна вест: исти Исус који је победио сотону на крсту поново ће доћи, поразити силе таме и учинити крај злу (Откривење 19,19-21; Језекиљ 28,18.19). Зло неће имати последњу реч. Сиромаштво и болести неће имати последњу реч. Патње и страдања неће имати последњу реч. Хаос и злочин неће имати последњу реч. Слабости и смрт неће имати последњу реч.

Међутим, Бог ће имати последњу реч.

Све до тада, Отац, Син и Свети Дух чине све што се може учинити да се приближе сваком појединцу. Божје срце плаче над изгубљеним светом. Ускоро ће Његов народ, путем сведочанства својих речи и дела, показати свету Исусову задивљујућу благодат и истину.

Наравно, сотона ће учинити све што је у његовој моћи да спречи ово сведочење. Коначна криза ће избити у свету. Исус ће излити свог Светог Духа у сили позног дажда и Божје дело на Земљи ће бити завршено.

„Божје слуге, лица озарених светим посвећењем, журиће од места до места да објаве вест са Неба. Хиљаде гласова широм целе Земље носиће опомену. Чиниће се чудеса, болесни ће оздрављати, а знаци и чудеса пратиће верне. И сотона ће чинити лажна чудеса; учиниће да и огањ с неба падне на земљу пред људима (Откривење 13,13). На овај начин ће становници Земље бити принуђени да се одлуче за кога ће се определити.“
(*Велика борба*, 38. поглавље, стр. 612 ориг.)

Божје дело на Земљи биће довршено. Исус ће доћи. Цело Небо и сва Земља ће се радовати. Ништа у нашем животу није важније од тога да искусимо буђење Божје благодати у свом срцу свакога дана и да позовемо Његовог Светог Духа да нас преобрази у Његово обличје (1. Јованова 3,1-3)

РАЗМИСЛИТЕ: Наш свет се распада. Ко то не види? Има ли ичега што би било важније него да отворимо срце Исусу и да Га молимо за пробуђење и за реформу, за обновљење Светим Духом које је тако потребно не само нама као појединцима, већ и целој Цркви? Шта би се могло догодити када бисмо своје срце потпуно предали Богу и себе потпуно посветили ширењу ове поруке свету?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Вест ће се ширити не толико доказивањем колико дубоким осведочењем Божјег Духа. Докази су изнесени. Семе је посејано, а сад ће никнути и донети рода. Списи које су еванђеоски радници распространили извршили су свој утицај, али многи на које је еванђеоска истина имала дубок утисак, били су спречени да истину потпуно разумеју или да је послушају. Али сада зраци светлости свуда продиру, и истина се види у свој својој јасноћи, а искрена Божја деца кидају везе које су их до сада задржавале. Породичне и црквене везе сада су немоћне да их задрже. Истина им је драгоценија од свега другог. Упркос сотониним силама које су се удружиле против истине, велик је број оних који ће стати на Господњу страну.“ (Велика борба, 38. поглавље, стр. 612)

ПИТАЊА ЗА ДИСКУСИЈУ:

1. У горњем наводу Елен Вајт каже: „Вест ће се ширити не толико доказивањем колико дубоким осведочењем Божјег Духа“. Разговарајте у разреду о томе шта то значи. Шта то не значи? Уосталом, наша порука је дубоко логична, разумна, и ослања се на веома снажне доказе. Како онда да разумемо оно што нам Дух пророштва говори?
2. Коју духовну примену у данашњој Цркви имају обећања која је Бог дао свом народу у Старом завету? (5. Мојсијева 11,13-18; Осија 6,1-3; 10,12)
3. Један од највећих научника данашњице др Стивен Хокинг назива замисао о животу после смрти „бајком за људе који се плаше мрака“. Зашто изјаве сличне овој показују колико је наша порука важна и охрабрујућа за овај свет који не познаје ни Бога ни Његову љубав?
4. Иако не знамо када ће Исус доћи, ми ипак знамо да желимо да се то догоди, да желимо да већ једном дође крај овом свету пуном греха и зла, и да започне нови свет у којем правда живи. Зато и верујемо да су пробуђење и реформа кључне за нас као Цркву, и зато нас водећи гласови Цркве и позивају да их остваримо. На крају ће се то ипак остварити само деловањем Светога Духа у нашим срцима и тек када ми, као појединци, донесемо свесну одлуку да се предамо Господу целим срцем и душом и умом. Како бисмо могли, не осуђујући друге и не упоређујући себе са другима, да обавимо свој део посла и охрабримо једни друге да се спремимо за дело које Свети Дух жели да обави у нашем животу?

ЈУЛ

ЛЕПОТА У РАЗНОЛИКОСТИ

Божје слуге

1. П 1. Коринћанима 12,1-6 Лепота у разноликости
2. У 1. Коринћанима 3,5 Божје слуге
3. С 2. Коринћанима 4,6 Сарадници у делу спасења
4. Ч 1. Коринћанима 12,7.8 Употребљени за Бога
5. П 1. Коринћанима 12,9 Вера дарована од Бога
6. С Јеврејима 11,32-34 Делотворна вера

Велики лекар и сила исцељења

7. Н 2. Тимотију 4,2 Дар говора
8. П 1. Коринћанима 14,15 Дар певања
9. У Јаков 5,14.15 Дар исцељивања
10. С Марко 1,32-34 Велики лекар и сила исцељења
11. Ч Лука 5,13.14 Дар исцељивања не замењује здравствене установе
12. П Матеј 7,22.23 Свако исцељење не потиче од Духа
13. С Откривење 14,12 Права чуда опет ће се догађати

У потрази за бољим путем

14. Н Дела 2,5-8 Дар језика: течно изражавање на страним језицима
15. П 1. Коринћанима 14,9-11 Језици: за проповедање јеванђеља
16. У 1. Коринћанима 14,26 Проповедање Христа: важније од чуда и језика
17. С 1. Коринћанима 12,31 У потрази за бољим путем
18. Ч 2. Мојсијева 35,30.31 Бог може да употреби и обичне вештине
19. П 1. Самуилова 16,7 Сви људи су надарени да служе
20. С Марко 13,34 Не постоје већи и мањи дарови

Више дарова – више одговорности

21. Н Матеј 25,14.15 Више дарова – више одговорности
22. П 1. Тимотију 4,12-14 Даровити млади као живи канали
23. У Јован 4,39-42 Обдарене жене благослов човечанству
24. С 2. Тимотију 1,5 Мајке имају дар за одгајање деце
25. Ч 2. Тимотију 2,15 Ученици као обдарени сведоци
26. П Дела 20,19.20 Колпортери обдарени да сведоче
27. С Ефесцима 4,11-13 Проповедници и учитељи нека теже јединству

Сви су одговорни

28. Н Матеј 25,20.21 Сви су одговорни
29. П Јаков 1,5 У молитви за дарове
30. У 1. Коринћанима 12,11 Обећано вођство за препознавање личног дара
31. С 1. Тимотију 1,12-14 Потреба за духовним даровима

АВГУСТ

НАДАХНУТИ ДУХОМ

Разноликост стилова

1. Ч 2. Тимотију 3,16 Библија – од Бога надахнута
2. П 2. Петрова 1,19 Разноликост стилова
3. С 2. Петрова 1,21 Различити утицаји на писце

Пророк који прима виђења

4. Н Јеврејима 1,1.2 Божанска порука изречена људским језиком
5. П 2. Мојсијева 3,2 Божје присуство међу људима
6. У 2. Коринћанима 12,1.2 Пророк који прима виђења
7. С Лука 1,1-3 Историчар – користи световне изворе
8. Ч 1. Јованова 1,3 Сведок – надахнут да сведочи
9. П 2. Коринћанима 2,4 Саветник – надахнуто саветује
10. С Исус Навин 24,15 Вођа – позив на предање

Откривање библијске истине

11. Н Откривење 21,5 Писац – објављује по Божјој наредби
12. П Данило 9,23 Објашњење истине
13. У Ефесцима 1,17 Откривање библијске истине
14. С Ефесцима 2,20 Градити на темељу
15. Ч 2. Петрова 1,16 Суочавање с фанатизмом
16. П Дела 20,28-30 Спречавање фанатизма
17. С 2. Петрова 3,15.16 Препознавање доктринарних грешака

Савет вођама

18. Н 2. Петрова 2,1 О будућим обманама
19. П Приче 9,10 Божји планови за рад цркве – васпитни рад
20. У Дела 10,38 Медицинска служба
21. С Откривење 10,11 Издавачка делатност
22. Ч Матеј 9,35.36 Доброчинство
23. П Матеј 14,15.16 Рад са здравом храном
24. С 1. Тимотију 6,18.19 Подршка мисијама

Упутства за младе

25. Н 1. Петрова 5,2.3 Савет вођама
26. П 1. Јованова 2,14 Божји савет родитељима
27. У 1. Јованова 1,5-7 Охрабрење грешницима
28. С Приче 3,6 Упутства за младе
29. Ч 2. Тимотију 4,6-8 Завршна порука упућена младима
30. П Откривење 14,13 Светлост која ће трајати све до краја
31. С 2. Јованова 8.9 Исправан став

СЕПТЕМБАР У СИЛИ ДУХА

Енох

1. Н Јеврејима 11,5	Енох
2. П 1. Мојсијева 7,1	Ноје
3. У 1. Мојсијева 15,1-6	Аврам
4. С 1. Мојсијева 45,7.8	Јосиф
5. Ч 2. Мојсијева 3,11.12	Мојсије
6. П Исус Навин 1,5	Исус Навин
7. С Судије 5,1.2	Девора и Варак

Самуило

8. Н Судије 6,14-16	Гедеон
9. П 1. Самуилова 3,19.20	Самуило
10. У 2. Самуилова 23,1.2	Давид
11. С 1. О царевима 3,7-9	Соломон
12. Ч 1. О царевима 18,21	Илија
13. П 2. О царевима 2,9	Јелисије
14. С Исаија 6,9.10	Исаија

Данило

15. Н Јеремија 1,4.5	Јеремија
16. П 2. О царевима 22,13	Јосија и Олда
17. У Данило 2,48	Данило
18. С Јестира 4,13.14	Јестира
19. Ч Немија 8,8.9	Јездра и Немија
20. П Јездра 5,1.2	Зоровавељ и Захарија
21. С Јован 1,22.23	Јован Крститељ

Ученици

22. Н Лука 4,18.19	Исус наш Господ
23. П Дела 4,33	Ученици
24. У Дела 6,8	Стефан
25. С Дела 8,29.30	Ђакон Филип
26. Ч Дела 9,36	Срна
27. П Дела 26,16	Павле
28. С 2. Тимотију 4,1.2	Тимотије

Јован, писац Откривења

29. Н Римљанима 16,3.4	Акила и Прискила – мисионари који себе издржавају
30. П Откривење 1,9	Јован, писац Откривења

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јул		Август		Септембар	
1. Псалам	115-117	1. Исаија	1-3	1. Јеремија	36-39
2. "	118	2. "	4-6	2. "	40-42
3. "	119, 1-88	3. "	7-9	3. "	43-45
4. "	119, 89-176			4. "	46-49
5. "	120-121	4. "	10-13	5. "	50-52
6. "	122-124	5. "	14-17	6. Плач	1-3
		6. "	18-20	7. "	4-6
7. "	125-127	7. "	21-23		
8. "	128-130	8. "	24-26	8. Језекиљ	1-4
9. "	131-133	9. "	27-29	9. "	5-7
10. "	134-136	10. "	30-32	10. "	8-10
11. "	137-139			11. "	11-12
12. "	140-142	11. "	33-36	12. "	13-15
13. "	143-147	12. "	37-40	13. "	16-18
		13. "	41-43	14. "	19-21
14. "	148-150	14. "	44-46		
15. Приче	1-3	15. "	47-49	15. "	22-26
16. "	4-6	16. "	50-52	16. "	27-29
17. "	7-9	17. "	53-55	17. "	30-32
18. "	10-12			18. "	33-35
19. "	13-15	18. "	56-59	19. "	36-38
20. "	16-19	19. "	60-62	20. "	39-41
		20. "	63-66	21. "	42-44
21. "	20-22	21. Јеремија	1-3		
22. "	23-25	22. "	4-6	22. "	45-48
23. "	26-28	23. "	7-8	23. Данило	1-4
24. "	29-31	24. "	9-11	24. "	5-8
25. Проповедник	1-3			25. "	9-12
26. "	4-6	25. "	12-16	26. Осија	1-3
27. "	7-9	26. "	17-20	27. "	4-6
		27. "	21-23	28. "	7-9
28. "	10-12	28. "	24-26		
29. Песма над		29. "	27-29	29. "	10-14
песмама	1-3	30. "	30-32	30. Јоило	1-3
30. "	4-6	31. "	33-35		
31. "	7-8				

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јул	Август	Септембар
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 56.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 57.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 58.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 59.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 60.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 61.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 62.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 63.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 64.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 65.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 66.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 67.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 68.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 69,1-16.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 69,17-36.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 70.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 71,1-14.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 71,15-24.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 72.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 73,1-15.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 73,16-28.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 74.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 75.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 76.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 77.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50.	26. Псалам 78,1-14.
27. Псалам 24.	27. Псалам 51.	27. Псалам 78,15-28.
28. Псалам 25.	28. Псалам 52.	28. Псалам 78,29-42.
29. Псалам 26.	29. Псалам 53.	29. Псалам 78,43-56.
30. Псалам 27.	30. Псалам 54.	30. Псалам 78,57-72.
31. Псалам 28.	31. Псалам 55.	

*Предлажемо верницима да ове њекстиове чиијају у
шоку вечерњеј бојослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУЛУ 2013. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Радовиш, Струмица, Ђевђелија	20,10	20,06	20,01	19,57
Кавадарци	20,12	20,08	20,03	19,59
Велес, Прилеп, Битола	20,14	20,10	20,05	20,01
Пирот , Врање, Куманово, Скопље	20,16	20,12	20,07	20,03
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	20,18	20,14	20,09	20,05
Кладово, Неготин , Зајечар, Приштина, Призрен	20,20	20,16	20,11	20,07
Бор, Параћин, Крушевац , Косовска Митровица, Ђаковица	20,22	20,18	20,13	20,09
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	20,24	20,20	20,15	20,11
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак, Краљево, Беране, Колашин, Подгорица , Уштињ	20,26	20,22	20,17	20,13
Аранђеловац, Ужице, Бар	20,28	20,24	20,19	20,15
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Панчево, Београд , Ваљево, Пљевља, Зеленика	20,30	20,26	20,21	20,17
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шаабц, Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	20,32	20,28	20,23	20,19
Сента, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мљет	20,34	20,30	20,25	20,21
Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Мостар, Метковић, Пељешац	20,36	20,32	20,27	20,23
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар, Корчула	20,38	20,34	20,29	20,25
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Брач, Вис	20,40	20,36	20,31	20,27
Славонска Пожега, Бања Лука , Сплит	20,42	20,38	20,33	20,29
Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,44	20,40	20,35	20,31
Вировитица, Биоград	20,46	20,42	20,37	20,33
Копривница, Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић, Задар , Дуги оток	20,48	20,44	20,39	20,35
Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Паг	20,50	20,46	20,41	20,37
Мурска Субота, Ормож, Птуј , Крапина, Карловац, Раб	20,52	20,48	20,23	20,39
Марибор , Рогашка Слатина, Цеље, Зидани Мост, Приквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,54	20,50	20,45	20,41
Дравоград, Словењ Градец, Межица, Љубљана , Ријека, Пула	20,56	20,52	20,47	20,43
Крањ, Постојна, Копер, Ровињ	20,58	20,54	20,49	20,45
Јесенице , Крањска гора, Горица	21,00	20,56	20,51	20,47

Подаци из ове табеле изведени су по лејнем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АВГУСТУ 2013. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2.	9.	16.	23.	30.
Струмица	19,47	19,37	19,27	19,16	19,04
Радовиш, Ђевђелија	19,49	19,39	19,29	19,18	19,06
Пирот , Кавадарци	19,51	19,41	19,31	19,20	19,08
Врање, Куманово, Велес, Прилеп, Битола	19,53	19,43	19,33	19,22	19,10
Кладово, Неготин, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Скопље , Тетово, Охрид	19,55	19,45	19,35	19,24	19,12
Бор, Параћин, Крушевац , Приштина, Призрен, Дебар	19,57	19,47	19,37	19,26	19,14
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица	19,59	19,49	19,39	19,28	19,16
Вршац, Ковин, Пожаревац, Смедерево, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Пећ	20,01	19,51	19,41	19,30	19,18
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	20,03	19,53	19,43	19,32	19,20
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Ваљево, Ужице, Пљевља, Бар	20,05	19,55	19,45	19,34	19,22
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Богатић, Шабац, Фоча, Зеленика	20,07	19,57	19,47	19,36	19,24
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Бијељина, Лозница, Билећа, Требиње, Дубровник	20,09	19,59	19,49	19,38	19,26
Сомбор , Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет	20,11	20,01	19,51	19,40	19,28
Бели Манастир , Осијек , Добој, Зеница, Пељешац	20,13	20,03	19,53	19,42	19,30
Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Јајце, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	20,15	20,05	19,55	19,44	19,32
Вировитица, Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	20,17	20,07	19,57	19,46	19,34
Бјеловар, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,19	20,09	19,59	19,48	19,36
Копривница, Сисак, Бихаћ, Биоград	20,21	20,11	20,01	19,50	19,38
Мурска Собота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Госпић, Задар, Дуги Оток	20,23	20,13	20,03	19,52	19,40
Марибор , Птуј, Рогашка Слатина, Крапина, Карловац, Раб, Паг	20,25	20,15	20,05	19,54	19,42
Словењ Градец, Џеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,27	20,17	20,07	19,56	19,44
Дравоград, Межица, Љубљана , Постојна, Ријека	20,29	20,19	20,09	19,58	19,46
Јесенице, Крањ, Копер, Ровињ, Пула	20,31	20,21	20,11	20,00	19,48
Крањска Гора , Горица	20,33	20,23	20,13	20,02	19,50

Подаци из ове табеле изведени су по највећем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У СЕПТЕМБРУ 2013. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Струмица	18,55	18,42	18,29	18,16
Пирот , Радовиш, Ћевђелија	18,57	18,44	18,31	18,18
Кладово, Неготин , Зајечар, Књажевац, Лесковац, Врање, Кавадарци	18,59	18,46	18,33	18,20
Бор, Ниш , Куманово, Скопље, Велес, Прилеп, Битола	19,01	18,48	18,35	18,22
Вршац, Пожаревац, Јагодина , Параћин, Крушевац, Приштина, Тетово, Охрид	19,03	18,50	18,37	18,24
Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево, Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Ђаковица, Косовска Митровица, Призрен, Дебар	19,05	18,52	18,39	18,26
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин, Београд , Чачак, Пећ	19,07	18,54	18,41	18,28
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране, Колашин	19,09	18,56	18,43	18,30
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Подгорица , Бар, Улцињ	19,11	18,58	18,45	18,32
Сомбор , Осијек, Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Фоча, Зеленика	19,13	19,00	18,47	18,34
Бели Манастир , Сарајево, Билећа, Требиње, Дубровник	19,15	19,02	18,49	18,36
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Зеница, Мостар, Метковић, Мљет	19,17	19,04	18,51	18,38
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Јајце, Пељешац	19,19	19,06	18,53	18,40
Копривница, Бјеловар, Приједор , Ливно, Брач, Хвар, Корчула	19,21	19,08	18,55	18,42
Мурска Субота, Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Дрвар, Книн, Сплит, Вис	19,23	19,10	18,57	18,44
Марибор , Птуј, Рогашка Слатина, Крапина, Загреб, Слуњ, Бихаћ, Шибеник, Биоград	19,25	19,12	18,59	18,46
Словењ Градец, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Госпић, Задар, Дуги Оток	19,27	19,14	19,01	18,48
Дравоград, Межица, Цриквеница, Крк, Раб, Паг	19,29	19,16	19,03	18,50
Јесенице, Крањ, Љубљана , Постојна, Ријека, Црес, Лошињ	19,31	19,18	19,05	18,52
Крањска Гора, Горица, Копер, Ровињ, Пула	19,33	19,20	19,07	18,54

Подаци из ове табеле изведени су по лангитетом рачунању времена.